

Kolofon

Uredniški odbor: Nina Klemenčič, Tina Sajovic, Nasja Starman, Monika Zabret, 9. č; Vincenc Borovnik, 8. b; Kaja Hegedič, Neža Majcen, 8. c; Anja Karafatska, Iza Krامل, Blaška Poklič, Anja Vombergar, 7. b; Igor Borenovič, 7. c; Marisa Kličič, Katja Krivec, Anamarija Milenković, Neja Urbanč-Djukič, Merjem Bajrovič, 5. a; Anja Klemenčič, Nina Petač, 5. b.

Mentorici: Božena Bogataj in Nada Pajntar

Oblikovala: Nina Klemenčič, 9.č

Risba na naslovnici: Nejc Šimenko, 9.c

Natisnjeno v 200 izvodih

Cena: 1,5 € (z DDV)

Internet: http://www.sfpkr.si/krik/krik_2_0708.pdf

E-mail: krik@sfpkr.si

Uvodnik

Dragi krikovci in krikovke!

Pred vami je nova številka Krika. Letos nam je uspelo izdati že posebno številko, pesniško zbirko, saj je letošnje leto prav posebno. 40 let ni kar tako. Toliko je stara naša stavba. Čeprav bi človek mislil, da je še starejša, še posebej, če se sprehodiš po nekaterih prostorih naše šole, npr. straniščih ;) Ampak, ali veste, da je šolski časopis tri leta starejši kot naša stavba. Saj izhaja že 43. leto. Najprej se je imenoval Pionirji pišejo, potem Iskrice, zdaj pa Krik.

Čeprav je časopis »star«, pa smo ustvarjalci mladi in polni energije. Tako smo vam pripravili obilico intervjujev, v katerih vam predstavljamo učitelje in učence ter g. ravnatelja, ki našo šolo vodi že 16 let. Poslavljamo se od ge. Božene Bogataj, ki je z našo šolo povezana že 45 let, saj je bila tudi učenka Prešernove šole. Učitelji prihajajo in odhajajo, nekateri so tukaj samo kratek čas. Gotovo pa si bomo zapomnili g. Tomaža Smoleta, ki je bil pri nas samo eno leto. Osvežite si spomin in preberite tudi anekdote, ki so se zgodile ravno pri njegovih urah.

Zanimivi potopisi pričajo, da učenci naše šole veliko potujejo: peš, s kolesi, letali ...

In ker se že bližajo počitnice, vam želimo veliko zanimivih potovanj ...

Uredništvo Krika

Kazalo

KRIKOVE NOVICE.....	4
KRIKOV INTERVJU.....	7
ANKETA.....	17
S KRIKOM NA POT.....	18
KULTURA.....	23
ŠPORT.....	25
RAZVEDRILO.....	29

Krikove novice

REZULTATI TEKMOVANJ

LOGIKA — srebrno

Ajda Šulc, 9. b

VESELA ŠOLA — druga stopnja

Aljaž Božič, 5. c

Anže Božič, 8. b

Rok Pahor, 5. b

Saša Kolar, 5. b

Timotej Grčar, 5. d

Gašper Kliček, 5. e

Anže Gregorc, 5. e

Kaja Hegedič, 8. c

MATEMATIKA

VEGOVO — srebrno:

Ana Štern, 7. r

Gašper Urana, 7. r

Klavdij Starman, 7. r

Jure Berce, 7. r

Lucija Dolenšek, 7. r

Anže Božič, 8. r

Gal Hafner, 8. r

Sara Đerić, 9. r

Ajda Šulc, 9. r

Nasja Starman, 9. r

Tina Sajovic, 9. r

VEGOVO — zlato:

Ana Štern, 7. r

ANGLEŠČINA — srebrno:

Nasja Starman, 9. č

Rok Remic, 9. č

DIABETES — srebrno:

Ives Hudobivnik, 9. a

ROBOBUM:

Vincenc Borovnik, 8. b

Rok Breščak, 8. b

Anže Bertoncelj, 7. a

Blaž Breščak, 7. c

Matic Celar, 8. a

Svit Hafner, 8. c

Andrej Oman, 9. a

Tine Bertoncelj, 9. a

TEHNIKA:

Klara Mohorič, 5. r

Alen Čaušević, 8. r

Nemanja Mirčič, 8. r

Ana Štern, 7. r

Aleš Šilar, 7. r

FIZIKA — bronasto:

Gal Hafner 8. r

Matej Mohorič 8. r

Kaja Hegedič 8. r

Eva Lampret 8. r

Sead Miskiç 8. r

Miha Petrovič 8. r

Ajda Šulc 9. r

Tina Sajovic 9. r

Nasja Starman 9. r

Jure Jesenšek 9. r

Timotej Hajšek 9. r

Ives Hudobivnik 9. r

Urška Rozman 9. r

Sara Đerić 9. r

Žan Gregorc 9. r

KEMIJA — bronasto:

Gal Hafner 8. r

Matej Mohorič 8. r

Svit Hafner 8. r

Hegedič Kaja 8. r

Starman Nasja 9. r

Sajovic Tina 9. r

Žepič Aljaž 9. r

Šulc Ajda 9. r

SLOVENŠČINA — srebrno:

Neža Majcen, 8. c

Anže Božič, 8. b

Nina Klemenčič, 9. č

POHOD V TAMAR

Zjutraj, ko sem se zbudil, sem takoj hitel na šolsko parkirišče. Bil sem tako zgoden, da so bili tam še tisti, ki so šli smučat. Počakal sem na odhod, a pred tem smo se morali zbrati. Zbor je bil ob 7:30. Kmalu sta se pripeljala dva avtobusa. Prišli so še zamudniki, ki so avtobus za las ujeli. Končno smo odšli. V avtobusu je bilo zelo hrupno, saj so se vsi drli en čez drugega. Minila je dobra ura in prispeli smo. Zdelo se mi je, da imam še preveč energije za hojo do Tamarja. Čez pet minut sem si premislil, saj sem bil utrujen kot pes. Za energijo sem iz torbe zagrabil sendvič in ga začel jesti. Ko sem pojedel približno polovico sendviča, se mi je kos zataknil v grlu. Nisem mogel dihati. Imel sem srečo, saj sem začel kašljati.

Med potjo se ni zgodilo nič posebnega. Ko sem prispel do koč, so bile klopi zunaj zasedene. Odločil sem se, da grem naprej noter nekaj popit. Takoj, ko sem prišel noter, je bila na levi moja rešitev. Preden sem kaj naročil, sem šel do mize in se usedel. Prisedla sta še dva sošolca in že smo se začeli pogovarjati. Občutek, da vsi ostali zunaj zmrzujejo in da jaz sedim na toplem, udobnem stolu, je bil kar lep. Čez nekaj časa smo odšli domov.

Igor Borenovič, 7. c

Krikove novice

PUST NA OŠ FRANCETA PREŠERNA

Po nekaj letih smo učenci na pustni torek, 5. 2. 2008, nestrpno pričakovali konec tretje šolske ure, da bi končno sprostili nekaj odvečne energije na pustnem rajanju.

Že navsezgodaj smo se nasmejali učiteljem in učiteljicam, ki so se preoblekli v angelčke in hudičke. Ko smo se končno zbrali v telovadnici, sta prispela njuni veličanstvi, kralj Aleš Žitnik in kraljica Suzana Geršak. Čudno, da nimata enakih priimkov, kajne? Za njima je stopicala Princeska (Jurij Marusig).

Voditeljici Suzana Zdražnik iz Pekla in Tadeja Murn iz Nebes sta nam predstavili žirijo, ki je izbirala zmagovalce. Člani žirije so bili g. Žitnik, ga. Geršak, g. Mohorič, g. Abaza, ga. Toporš in ga. Škarabot.

Nato je prišel veseli del. Pustne maske, ki so tekmoval, so se končno predstavile. Žirija je imela težko delo. Na koncu so si zasluženo 1. mesto pridobili Mučenci iz 9. razreda, med posameznimi maskami pa Hugo iz 8. b.

Po razdelitvi nagrad smo se maske odpravile na privatno praznovanje ... ;)

Neža Majcen, 8. c

SMUČANJE NA KRVAVCU

Zjutraj sem se zbudil ob 6:30 in se začel pripravljati na smučarski dan na Krvavcu. Pojedel sem zajtrk, si umil zobe, oblekel smučarsko obleko in dal pancarje v potovalno torbo. Ko sem pripeljal na šolsko parkirišče, so me že čakali prijatelji in skupaj smo dali smuči v spodnji del avtobusa, s katerim smo se odpeljali proti Cerkljam in pripeljali do kabinske žičnice, kjer je že stalo 6 avtobusov iz Slovenj Gradca. Izstopili smo iz

avtobusa, vzeli malico, palice in smuči ter se odpravili do spodnje postaje žičnice. Takoj, ko smo dobili smučarske karte, smo sedli v gondolo in prekrasen dan se je začel. Na vrhu smo si nadeli smuči in se odpeljali do sončne plaže, kjer smo pustili nahrbtnike. Začeli smo smučati in presmučali smo pol smučišč. Med malico, ki je trajala pol ure, smo se kepali in lovili, po malici pa smo smučali še dve dobri uri. Kmalu pa je prišel konec na zgornji postaji kabinske žičnice, kjer smo se preoblekli in odšli do avtobusa. Z avtobusom so nas odpeljali domov in tam so nas prevzeli starši.

Vincenc Borovnik, 8. b

DAN ODPRTIH VRAT – ŠOLA PRAZNUJE 40 LET

V letošnjem letu bo minilo 40 let, odkar je bila dograjena naša šola. Ob tej slovesni priložnosti smo na široko odprli vrata staršem in učencem. Dogajalo se je veliko zanimivih stvari in vsak je lahko izbral kaj po svojem okusu.

Likovna učilnica je prostor, kjer domujeta domišljija in ustvarjalnost. Tokrat smo si lahko ogledali razstavo izdelkov naših učencev, med drugim tudi fotografije. V živo je potekala delavnica, kjer so učenci na robote iz plastenk polagali obloge iz papir-mašēja. Tako so robote utrdili in jih postavili na noge. Po končanem delu so njihovi obrazi kar žareli, saj jim je uspelo iz odpadne embalaže ustvariti nove, zanimive izdelke. Njihovo delo se mi je zdelo kar zahtevno in ne preveč lahko, kaj šele zabavno. A so se vseeno dobro izkazali.

Na glavnem hodniku so potekale »**žive slike**«. Ogledala sem si dve. Četrta slika se je imenovala Smo aktivni, vedno v gibanju. Nastopajoči fantje so pokazali, kako se pri nogometnem treningu najprej ogrevajo (skakali so čez kolebnico) in del igre (podajali so si žogo). Ta slika se mi ni zdela preveč posrečena, saj so na tako majhnem prostoru težko prikazali igro, ki je tako živa in seveda zahteva prostor.

Dve učenki sta v plesnem ritmu prikazali različne gimnastične elemente. Večina prvin, ki sta jih izvedli, ni bilo težkih, a prav zato je cela točka izgledala lepo.

Učenci, ki hodijo k izbirnemu predmetu ples, so nam predstavili čačača ter valček. Najbrž so navdušili marsikoga, da si bo naslednje šolsko leto izbral prav ta predmet.

Iza Krامل, 7. b

Krikove novice

Smo poliglotti, podiramo jezikovne meje je vabila prva živa slika. Nastopajoči so nas nagovorili v štirih tujih jezikih – angleškem, nemškem, španskem in francoskem. Pozdravili so obiskovalce in povedali nekaj o obletnici šole. Ker me zanimajo jeziki, sem se kasneje napotila še v učilnico tujega jezika, k frančoščini, kjer smo se učili, kako se pozdravi in predstavi po francosko, šli smo se igrice in tombolo ter se tako mimogrede naučili veliko francoskih besed.

Tina Balažič, 7. b

V šolski dvorani je potekala **osrednja proslava** ob 40-letnici šole.. Bila je namenjena odraslim, prav za ta večer povabljenim gostom. Ker pa sem novinarka Krika, sem si jo lahko skupaj s še dvema sošolkama ogledala tudi jaz in tako zdaj poročam o premierni uprizoritvi.

Spregovorila je kar šola sama. Svoj glas ji je posodila Simona Bizjak, na platnu pa je pripovedovanje spremljala živahna računalniška animacija šolske zgradbe. Slišali smo, kako se je šola gradila in zaradi različnih potreb dograjevala. Popeljali so nas v zgodovino, zvedeli smo, da so učenci in učitelji dobili veliko priznanj za svoje delo, pokazali so nam ustvarjalnost enih in drugih, povezovanje z drugimi šolami v EU ... Besedni del so popestrile različne točke, ki so jih izvajali učenci in učitelji: pionirska prisega, zgodba o Snežni kraljici, mrtvaški ples, glasbeno-ritmični nastop bambusarjev, delovni dan ravnatelja itd. Najbolj všeč mi je bil prav zadnji prizor, ker je bil tako zabaven. Vlogo ravnatelja je odlično odigral Žan Gregorc, učenec 9. č.

Po proslavi sem stopila še **v knjižnico**, kjer je bila razstava umetniških del nekdanjih in sedanjih učiteljev šole:

-slike Bojana Abaze, Nataše Koblar, Zlate Volarič, Dušana Premr-
la ter Franca Beštra,

-fotografije Tanje Beravs, Saše Janša ter Suzane Geršak,

-kipi iz gline Aleša Žitnika,

-kipi iz lesa Borisa Holyja,

-književna dela Vike Šuštar, Jurija Marussiga ter Ljube Žerovc,

-lutke in kostumi knjižničarke in pravljicarke Tadeje Murn.

Na glavnem hodniku sem naslednji dan, ko je bila ponovitev za učence in starše, videla še dve **živi sliki**, in sicer 2. sliko: Smo iznajdljivi, ustvarjamo, kjer so združili svoje moči slaščičarji, kiparji, mizarji in člani gledališkega kluba, ter 3. sliko: Smo radovedni, raziskujemo. Tu so se predstavili astronomi, geografi, biologi in vrtnarji. Imenitna je bila živa veriga DNK.

Anja Vombergar, 7. b

V učilnici kemije so nam pripravili zanimive kemijske poskuse v dveh delavnicah. Obakrat je bilo nabito polno. Učenci smo komaj čakali, da bi kaj razneslo. A ni. Le kakšen poskus se jim ni čisto posrečil, npr. tisti z jajcem in steklenico. Steklenico so segreli, na vrat so položili jajce, ki bi ga moralo potegniti v steklenico, a ga ni. Pa drugič. Tudi neuspeh spada k življenju kemika.

Nejc Mrzel, 5. b

Krikov intervju

Aleš Žitnik, ravnatelj

Pisala: Kaja Hegedič

Aleš Žitnik je na mestu ravnatelja Osnovne šole Franceta Prešerna v Kranju že od leta 1992. Nikoli si ni predstavljal, da bo kdaj ravnatelj. Bolj ga zanimalo likovno in tehnično področje, oblikovanje – te stvari so mu bile zelo blizu, ampak potem je pristal na Pedagoški fakulteti. Ves čas je odkrival nove stvari in razmišljal o tem, da morda lahko naredi kaj koristnega.

Preden je postal ravnatelj, je učil likovno vzgojo, tehniko in družbenomoralno vzgojo. Zelo dolgo časa, pravzaprav vsa leta, je bil razrednik. Na šoli, kjer je delal, preden je prišel na Prešernovo šolo, je bil mentor obrambne vzgoje. Vodil je obrambni, tehnični in foto krožek in bil mentor kluba mladih tehnikov.

Težko reče, da ima, odkar je ravnatelj, več dela. »Dela je toliko, kolikor si ga nakoplješ,« pojasnjuje g. Žitnik, »je pa morda bolj odgovorno.« Nikoli ni razmišljal, da bi imel kakšne privilegije. Lahko, recimo, zamudi v službo, pa ne bo nič hudega.

Sam doslej ni uvajal sprememb, jih je predlagal in so jih v glavnem morali uvajati drugi: učitelji, kolegi, ki delajo v administraciji, hišniki, čistilke.

Učenci že komaj čakamo, da bomo dobili nove sanitarne prostore. Ravnatelj misli, da jih bomo dočakali v letošnjem letu.

»Že aprila se bodo morda začeli pripravljati načrti. Celo na občini so obljubili, da bodo sredstva,« je povedal Aleš Žitnik. »Sprva je kazalo, da bodo šele leta 2011, ampak zaradi pre-razporeditev kaže, da bo zadeva morda rešena že v tem šolskem letu. Isto velja za ureditev atletske steze in otroškega igrišča za najmlajše v okolici šole.«

Krajevno skupnost, v kateri deluje Osnovna šola Franceta Prešerna, sestavljajo krajanje iz različnih družbenih in kulturnih okolij. Zaradi tega je precej socialnih težav in revščine. »Različne nacionalnosti in vse take stvari povzročajo različne nesporazume, ti se potem odslikavajo tudi na šoli. Tudi otroci prinašate vse te probleme v šolo,« je odkrito spregovoril ravnatelj. Po njegovem je prva najpomembnejša stvar, da lahko učitelji poučujejo pod normalnimi pogoji, da najprej poskušamo pomagati in urediti stvari. »Da so pogoji za vse enaki, da se bomo dobro razumeli in boste motivirani oz. boste imeli interes, da se učite - to se mi zdi najbolj pomembna stvar,« je pojasnil g. Žitnik.

Z osebjem se dobro razume. Še posebej takrat, ko vse teče dobro. Da pa dobro teče, mora izbrati pravo osebje. »Kadar so izrazito deficitarni poklici - to se pravi tam, kjer ni učiteljev - se ne da kaj dosti izbirati,« nam ravnatelj odgovarja na vprašanje o izbiri profesorjev in nadaljuje: »Tam kjer pa je veliko učiteljev na razpolago ali pa brezposelnih, pa lahko malo pokličeš po šolah, kjer so ti učitelji že delali. Potem jih povabim na razgovor, se z njimi pogovorim, povprašam, če kdo koga pozna, in na osnovi tega se odločim.«

Ravnateljev delovni dan se začne z jutranjo kavico, ob kateri se na delovnem sestanku pogovorijo o stvareh, ki so se zgodile v preteklem dnevu, potem naredijo program v administraciji za tekoči oz. naslednji dan. Do osme ure pregleda pošto na računalniku in, če le more, gre v zbornico, da tam malo posesti in se pogovori z učitelji o kakšni aktualni pomembni zadevi. Potem se začne delo. Napiše si za naslednji dan, kaj bo delal, vendar nikoli ne more narediti vsega, ker vedno pride kaj drugega, kar je treba nujno narediti. »Potem ostajajo celi kupi slabe vesti, papirja, ki me stalno spominjajo na naloge, ki jih nisem naredil ali pa, ki so manj pomembne od drugih,« nam zaupa.

Krikov intervju

»Ni takega dela, ki bi bilo vsak dan isto in bi bilo strukturirano,« z zadovoljstvom pove Žitnik, ki ima veliko raznih razgovorov z učenci, učitelji, s pogodbenimi partnerji, veliko je sestankov, potem pa so še zvečer, popoldne sem in tja sestanki. Za naslednji dan je treba pripraviti stvari, ki jih v šoli ne more narediti, jih pa lahko doma v miru za računalnikom.

Mirni pa vsekakor niso septembri, prvi tedni, ko g. ravnatelj ne ve, ali bo urnik tekel v redu ali bodo vse stvari v redu ali bo steklo, kar so načrtovali v aprilu, maju, med počitnicami. Tudi zdaj se bo počasi začelo stopnjevanje. Konec šolskega leta je vedno adrenalinski, veliko nalog, veliko planov za naslednje šolsko leto in vse stvari morajo biti narejene v roku.

»Prosti čas si je treba vzeti,« je skoraj zabičal ravnatelj. Fino je, ker lahko nekatere stvari, ki jih dela v službi, poveže s stvarmi, ki jih rad dela v prostem času. Rad riše z računalnikom, tehnika ga zelo zanima, veliko stvari popravi doma, tu je veliko možnosti. Ima velik vrt, ki ga je treba urejati.

»Vzdrževanje trave me zelo veseli, drevje in vrt pa prepuščam drugim. Sem pa zelo vesel, če lahko malo »pokomandiram«, da so stvari takšne, kot menim, da morajo biti – da so v redu,« nam, kar malo v šali, pove g. Žitnik. Dvakrat na teden gre teč, rad ima rekreacijo, posluša glasbo, si ogleda kakšno dobro predstavo, hodi v kino, zelo rad tudi potuje ...

Med tem ko si vsi predstavljamo ravnatelja kot nedostopnega človeka, bolj v oblakih, se njemu ne zdi tako. Seveda je tudi on ravnatelja tako doživel. Včasih je ravnatelj še bolj deloval kot neka avtoriteta. Z gospodom Alešem Žitnikom se prvič srečamo na šolskem parlamentu in takrat je kar nekaj možnosti, da kaj povemo. Sicer pa ravnatelj zatrjuje: »Kadar je treba kakšno stvar razrešiti, pridejo k meni tudi učenci. V skladu s svojo vestjo in dolžnostjo povejo stvari, za katere mislijo, da jih morajo povedati, in potem se malo pogovorimo. Res je, da imam lahko vedno izgovor, da imam kakšno nujno stvar, ampak mislim, da bi bilo prav in pošteno, da pridem tudi na kakšne druge stvari. Kadar hodim po razredih, opazujem, kaj počnete, kako učitelji poučujejo – tudi to je eden od načinov komunikacije.«

Vsekakor ima preveč dela in s tem pride tudi raztresenost. Slaba lastnost je tudi to, da je preveč popustljiv, odvisno za koga in s kom ima opravka. Vendar ima tudi ravnatelj dobre lastnosti, saj, kako bi le bil ravnatelj, če se ne bi znal živeti v »svoje otroke«.

Božena Bogataj, profesorica slovenščine in angleščine

Osebna izkaznica:

Datum rojstva: 13. 6.1947

Družina: mož, trije otroci (dva sinova in hčerka), snaha in vnukinja

Hobiji: branje, potovanja

Rastlina: šmarnica, vijolica

Film: V vrtincu

Glasba: Verdi – Aida, šansoni Edit Piaff

Hrana: riž v vseh oblikah, balkanske jedi, ne maram polžev in školjk

Pijača: voda iz pipe

Barva: svetlo modra, rumena, turkizna

Kdaj ste se odločili za učiteljski poklic in zakaj?

Za ta poklic sem se odločila že zelo zgodaj. V osnovni šoli sem bila sveto prepričana, da bom študirala zgodovino. Ko sem prišla v gimnazijo, sem tja do četrtega letnika razmišljala, ali biologija ali pa novinarstvo. No, v četrtem letniku gimnazije sem delala za maturo nalogo pri biologiji. Izbrala sem temo Zimzelene rastline v Sloveniji. Tisto je bil kot nekakšen razis-

Krikov intervju

kovalni projekt. Ko pa se je bilo treba odločiti za vpis na fakulteto, sem ugotovila, da je na biologiji le treba veliko kemije. To pa ni bil ravno predmet, ki bi ga ljubila iz vsega srca, in sem rekla biologiji ne. Dve sestrični sta takrat že bili proti koncu študija jezikov, ena je študirala angleščino in francoščino, druga pa slovenščino in angleščino; jaz pa sem se odločila nekje vmes: angleščina prvi predmet, slovenščina drugi in tako sem pristala na filozofski fakulteti v Ljubljani davnega leta 1966. Takrat se je začel moj prvi letnik na univerzi.

Koliko let ste poučevali in koliko let na osnovni šoli Franceta Prešerna?

Jaz sem glede tega silno dolgočasna oseba. Prav nobene zanimive stvari glede menjave službe vam ne morem povedati. Od prvega septembra 1971 sem na tej šoli. Letos mi teče sedemintrideseto leto in se bo 31. avgusta izteklo v sedemintrideset let poučevanja. Če pa še dodam, da sem bila osem let učenka Prešernove šole še na stari lokaciji ob Prešernovem gaju, imam na tej šoli absolutni rekord.

Kaj vas je v teh letih razveseljevalo in kaj žalostilo v službi?

Razveseljevalo me je veliko stvari. Sem na srečo take sorte človek, da sicer zelo čustveno jemljem stvari, ampak se znam tudi zasukati na peti in iti čez tisto, kar je recimo slabo ali žalostno, torej tako, da te ravnó ne osrečuje. Zmeraj pa sem bila vesela, če so bili moji učenci uspešni, ker uspeh učitelja se kaže izključno skozi vašo uspešnost. Kako mi je bilo hudo, kadar sem brala v časopisu, gledala po televiziji, poslušala v pogovorih, da učitelji delamo vse, da bi učencem zagrenili življenje. To ne drži, vsaj kar se mene tiče, ne. Mislim, da se vsak učitelj na svoj način potruži, da bi vas čim več naučil in da bi tisto znanje tudi osvojili ne samo za takrat, ko pišete kontrolno, ampak da bi vam vsaj nekaj naučenega ostalo v glavah in da bi to tudi znali uporabiti. Zelo me razveseli tudi kakšen iskren pogovor na štiri oči s posameznimi učenci. Vesela sem, kadar se bivši učenci vrnejo in rečejo, da so se dosti naučili pri slovenščini ali pa, da se me radi spomnijo. Ali pa ko pridejo bivši učenci, zdaj vaši starši. To so take lepe stvari, ki delajo, mislim, učiteljski poklic dragocen, poseben in prijeten. Moram pa povedati, da nikogar od svojih otrok nisem uspela navdušiti za pedagoški poklic. To je torej druga plat medalje. Morda sem se jim doma zdela preobremenjena s šolo. Ne vem.

Katerega učenca si boste najbolj zapomnili in zakaj?

Ne bi izpostavljala imen. Večina učiteljev nas reče tako. Zapomnimo si skrajnosti, torej tiste učence, ki so nam najbolj »kravžljali« živce, in tiste, ki so bili najbolj pridni in najbolj uspešni. Tako, da malo smole imate tisti, ki ste nekje v sredini,

da našemu spominu bolj kot ne uide.

Kakšna učenka pa ste bili vi in po čem so se vas zapomnili učitelji?

Ha ha....to se me enkrat vprašali tudi moji lastni otroci, pa sem poiskala knjižico – imenovala se je izkaz o uspehu in vedenju. Tam je bilo napisano črno na belem, tako da niso nikoli več spraševali, kakšna učenka sem bila, ker očitno niso upali. Celo osnovno šolo in gimnazijo sem bila odlična in šele na univerzi sem prišla do tega, (kar najbrž zdaj ne prav dober nasvet za vas), da se nikakor ne splača tako »sekirati«, kot sem se jaz v osnovni šoli in deloma tudi v gimnaziji. Kasneje v življenju šolski uspeh sploh ni več tako pomemben! Tudi zdaj se mi zdi popolnoma sprejemljiva ocena štiri ali pa tudi tri in kar hecno se počutim, kadar se kdo v petem razredu zaradi štirice meče na trepalnice, potem pa se spomnim sebe, kako sem reagirala v tistih davnih časih. In razumem. Ampak res se ne splača.

V življenju je še mnogo drugih lepih stvari, lepših, kot so recimo same petice.

In kako so si me zapomnili moji učitelji? Za večino ne vem, mnogi so že pokojni. Lahko pa rečem za učiteljico, ki me je učila v prvem in drugem razredu. Zelo sem jo imela rada in mislim, da tudi ona mene. Ko sem prišla učiti na to šolo, sva bili še nekaj časa kolegici. Sedaj se srečava za vsako novo leto, ko povabimo na šolo upokojeence. Nazadnje sva se videli na praznovanju 40-letnice šole in bili sva veseli druga druge. Ta učiteljica je gospa Marija Velušček.

Kateri predmeti so vam bili najljubši oz. osovraženi?

Zelo rada sem zmeraj imela jezike. Težko sem razumela tiste svoje sošolce, ki jim jeziki niso šli. Enostavno mi ni šlo v glavo, kaj je tu težkega. Meni se ni bilo treba nikoli učiti angleščine, ne v gimnaziji francoščine. To je samo po sebi letelo, da o slovenščini ne govorim. Potem, rada sem imela zgodovino, deloma zemljepis, v osnovni šoli bolj kot v gimnaziji, ker gimnazijski je bil preveč dolgočasen in starinski. Naravoslovne predmete pa tako tako. Biologijo sem ljubila od prvega do zadnjega diha – če bi ne bilo živali, nižjih od ptic. Potem bi verjetno še kemijo pogoltnila in študirala biologijo. Matematiko sem imela še dovolj rada, kemija in fizika pa nista bila moja priljubljena predmeta. Nikoli nisem bila dobra risarka, čeprav sem se sila trudila pri likovni vzgoji. To mi ni šlo. Telovadba...rada sem imela igre z žogo; do tretje gimnazije sem igrala košarko pri Triglavu.. Ker pa nisem potem nič več zrastle, nisem imela kaj početi pri svojih sto šestdesetih centimetrih, v primeri z nekom, ki je bil blizu, recimo, meter devetdeset. Rokomet mi je bil tudi všeč, nisem pa marala parterne gimnastike. Nikoli v življenju se nisem naučila kolesa, pa toliko energije sem vložila v to! Ko bi vi vedeli ...

Krikov intervju

Kaj zdaj počnete v prostem času?

Ugotavljam, da kolikor starejša sem, manj prostega časa imam, čeprav moram reči, da se za svoja leta še dovolj hitro obrnem. Učenke, s katerimi smo skupaj od petega razreda naprej, vejo, da sem že dobro leto srečna babica, tako da moj prosti čas precej zapolnjuje vnukinja Sara, ko bom v pokoju, ga bo pa še bolj.

Drugače pa silno rada berem in če dobim v roke knjigo, ki me »potegne«, potem vse ostalo odleti stran, dokler zadeva ni prebrana.

Kaj radi berete?

Kaj rada berem? Ja, glede branja sem pa precej staromodne sorte. Od tujih avtorjev, se razume glede na moj prvi študijski predmet, so mi vseč angleški pisatelji, predvsem nekoliko starejši, tako da je moja najljubša avtorica angleška pisateljica Jane Austen in njen najboljši roman Prevzetnost in pristranost. Trenutno je na mojem bralnem top seznamu delo pisateljice, ki je bila približno petdeset let mlajša od Jane Austen. Ime ji je Charlotte Bronte, naslov njene knjige pa je Jane Eyre. Od slovenskih pisateljev mi je silno ljub Finžgar. Iz njega sem pri slovenščini tudi diplomirala, in sicer iz njegove kratke proze. Ampak zagotovo mi je najljubše njegovo delo Pod svobodnim soncem, ki je vsaj meni kot učenki osnovne šole vzbudilo veliko ljubezen do domovine, do slovenstva, do slovensčine. Od sodobnih slovenskih pesnikov najraje prebiram pesmi Tonete Kuntnerja in imam tudi kar nekaj njegovih pesniških zbirk.

Od tujih avtorjev potem še, devetošolke se bodo smejale, ampak je čisto res, Mali princ, delo francoskega pisatelja Exuperyja. To se mi zdi tak biser! Da moški, pilot po poklicu, vojak, napiše tako dragocenost, ki se te tako dotakne! »Kdor hoče videti, mora gledati s srcem.« Če hočeš razumeti sočloveka, potem ni dovolj samo pamet, ne samo možgani, ne samo racionalno razmišljanje, moraš se tudi živjeti v bližnjega, pa naj bo to tvoj učenec ali tvoj lastni otrok, tvoj sosed ali sodelavec.

Rada imam roman Vojna in mir, dolg 4 debele knjige, delo ruskega realističnega pisatelja Tolstoja. Tega sem tudi vsaj trikrat prebrala, kljub njegovi dolžini. Seveda je tu spet moja ljuba zgodovina: Napoleonove vojne, osvajanje Rusije, vmes pa ljubezenska zgodba pa družbeni in socialni odnosi v carski Rusiji.

In da vas še malo šokiram: berem tudi kriminalke, vendar v omejenem obsegu. Prisegam namreč na Agatho Christie. In smo spet nazaj pri angleški literaturi!

Katere je zadnja knjiga, ki ste jo prebrali in ni v zvezi s šolo?

Knjiga, ki jo zdaj berem, kot sem že omenila, je Jane Eyre.

Ali radi potujete in kam ste že šli?

Rada potujem, potovala sem pa malo, če se primerjam z nekaterimi izmed vas, ki ste obredli že pol sveta. Dobesedno. Trenutno se veselim konca šolskega leta in potovanja na Sicilijo; lansko leto sem bila v Berlinu, predlani pa v Rimu. Bila sem tudi že v Angliji, pa na Škotskem, na Poljskem, Češkem, v Švici in Nemčiji.

Kaj boste najbolj pogrešali v zvezi s službo?

Najbolj bom pogrešala tempo življenja. Zdaj sicer komaj čakam, da ga ne bo več, ko pa bo prišel 1. september, pa mislim, da bom precej kislo gledala, ker se človek navadi takšnega življenja. V šoli je vsak dan drugačen. To je sicer že povedal gospod ravnatelj v svojem intervjuju, tako da ne odkrivam ravno tople vode, ampak šola je res nepredvidljiva. Ti lahko v pripravah napišeš, katero snov bomo jemali, tako in tako bomo delali, pa se potem ura zasučje drugače in meni je to všeč. Ko sem bila otrok, sem imela najraje učitelje, ki so bili pripravljeni ob rednem pouku povedati še kaj, in tisto še kaj sem si veliko boljše zapomnila kot vse ostalo. Ja, to razgibanost imam pri svojem delu zelo rada.

Pogrešala pa bom tudi svoje sodelavce. Z večino se odlično razumem in zato rada prihajam v službo. Meni ponedeljki ne pomenijo nočne more – za to so zaslužni ljudje, s katerimi delam. In pogrešala bom učence – kaj bi bila šola brez vas, otrok?!

Kakšni so vaši načrti za prihodnost?

To sem pa že povedala. Moji načrti so zelo družinski. Očitno bom igrala vlogo babice – varuške, poleg tega upam, da bom lahko veliko brala, če me oči ne bodo pustile na cedilu. Najbrž bom hodila tudi v kino, na Planini bomo imeli v kratkem kar 8 novih kinodvoran. Pa seveda sprehodi in večkrat skok na morje v Sečo. Mogoče kdaj tudi

kakšno potovanje – upam. Kot vidite, ne načrtujem nič posebnega pretresljivega. Zelo pa si želim, da bi bila zdrava.

Kaj bi svetovali mladim učiteljem, ki sedaj začenjajo svojo pot?

Težko vprašanje in še težji odgovor ... Mora imeti rad pedagoški poklic, ker brez tega najbrž uideš po nekaj letih. Druga stvar, da se znaš živjeti v otroke. Vedno sem se skušala spomniti, kako je bilo, ko sem sama bila otrok in to še zmeraj poskušam. Kljub tistemu svojemu odličnemu uspehu sem bila tudi jaz z vsemi žavbami namazana učenka, tako da smo tudi mi marsikatero ušpičili, kajti razred, v katerega sem hodila, je bil izjemno dober. Veliko nas je bilo odličnjakov in v takem razredu se marsikaj dogaja, kar pa tako tudi sami veste. Pogosto so v obtoku zelo »zanimive« ideje. Učitelji, ki sedaj začenjajo

Krikov intervju

kariero, morajo biti vsestranski. Ampak še zmeraj so to učitelji, ne pa prijatelji in vrstniki; vi morate vedeti, kje so meje, kaj, koliko učenci lahko, česa pa ne smete. Odrasli pa tudi; ne moremo se spustiti na vašo raven, ker mislim, da bi zelo hitro izgubili vaše spoštovanje. Meni to ni težko sedaj, ko sem že starejša, težko pa je verjetno za mladega učitelja, ki pride iz šole, tudi še veš mladosten in mogoče koga kdaj zanese, potem pa se čudi, zakaj ga otroci ne vzamejo resno. Je pa ta poklic zagotovo zahteven: najtežje je biti pravičen. Velikokrat si sprašujem vest, ali sem pravična. Absolutne pravičnosti na tem svetu ni, to mi je jasno. Hudo pa ti je, če ti kdaj kdo od učencev podrobi: »Njemu ste pa dali boljšo oceno, jaz si tudi več zaslužim,« ali podobno. Sami veste, da prav zato ne maram ustnega spraševanja. Stokrat raje imam pisne naloge, pa čeprav ob njih sedim ure in ure ob popravljanju, ampak zdijo se mi bo bolj pravične. Vsak je takrat »vprašan« isto snov, pokaže znanje več poglavij in to se mi zdi bolj objektivno.

Ali imate mogoče zadnji nasvet za učence, od katerih se poslavljate?

Nekaj se vas prav tako kot jaz poslavlja od te šole, zdaj greste v srednjo šolo. Svetujem vam, da se čimprej prilagodite pravilom šole, na katero ste se vpisali, in potem zahtevam profesorjev, ki vas bodo učili. To se mi zdi tak zelo konkreten in praktičen nasvet. Želim vam tudi, da bi v življenju dosegli tisto, kar si želite, in da bi se imeli lepo, pa da bi bili srečni.

Tistim pa, ki ostanete na tej šoli, želim, da bi šola še med vašim bivanjem tukaj sprejela vzgojni načrt, ki se sedaj pripravlja. Da bi se ga držali, ker bi potem bilo lepše življenje za vas, učence, in za učitelje, pa tudi lažje. Seveda pa privoščim tistim, ki ostanete, nove sanitarije (ha,ha) To je stalnica naših šolskih intervjujev; pravijo, da bodo, menda čez dve leti.

Učenci s kakšnim karakterjem so vam všeč?

Najljubši so mi učenci, ki mislijo s svojo glavo, čeprav so včasih precej naporni, ampak jih imam vseeno rada. Morda se sem in tja razjezim nanje, a so mi resnično pri srcu. Takšni znajo povedati svoje mnenje in ga utemeljiti. Marsikdaj se s povedanim ne strinjam. Pomembno je, da učenec svoje poglede argumentira. In to na vljuden način. Taki učenci so mi najljubši. Zagotovo.

Kateri del slovenščine raje poučujete, književnost ali slovnico?

Moja velika ljubezen je jezik, tisto, česar vi ne marate, vendar jaz zelo, zelo rada učim jezik. Bolj je eksakten, a se kljub temu

v njem lahko izraziš na sto načinov. Zelo me zanima etimologija besed – od kod so prišle, kako so nastale ... In povezava besed ... Pa njihova večpomenskost ... Ko sem bila vaših let, pa tudi sama nisem marala slovnice, ki je seveda neizbežni del znanja o jeziku.

Kakšna je po vašem mnenju vaša avtoriteta v razredu in s čim ste si jo prislužili?

Včasih mislim, da je dobra, včasih pa, da je popolnoma na nuli. To je bilo povedano iskreno in iz srca.

Kdaj mislite, da vas učenci najbolj upoštevajo?

Na splošno se mi zdi, da me upoštevajo. Bolj pa me upoštevajo sedaj, ko sem starejša kot takrat, ko sem bila mlada. Takrat sem imela precej večje težave z avtoriteto. Z učenci ne pridemo skupaj, ko me nekdo gleda v oči, zraven pa »laže, kot pes teče«, tega pa ne prenesem. Takrat si

mislim: Vem, da mi lažeš, a pa si mi upaš lagati še naprej? Ja, pa si (upa). Žal. To me razjezi in razžalosti obenem.

Glede na to, da ste bili dolgo voditeljica novinarskega krožka, nas zanima, kako se počutite na svojem intervjuju?

Zdajle se počutim čisto dobro, zdi se mi enako kot na izpitu. Jaz sem se izpitov grozno bala, imela sem tako tremo, da sploh ne morem povedati. Ampak, ko je bilo treba izpit delati, nikoli nisem odstopila, kar je za študenta redko. Na ustnih izpitih sem se dobro znašla, šlo mi je odlično od rok, tako da je res podobno kot z današnjim intervjujem. Celo leto sem se ga otepala, včeraj sem bila vse popoldne nesrečna, da o današnjem dopoldnevu sploh ne govorim. Prej, ko sem sedela v zbornici, je prišel mimo gospod ravnatelj in rekel: »No, a so te že spustili?« Pa mu odgovorim: »Saj še sploh začeli nismo, šele ob pol dveh se dobimo.«

Zdajle pa se počutim čisto v redu, pravzaprav kot riba v vodi. Toda ko bo tega intervjuja konec in bom prebrala, kaj vse sem povedala, bom rekla: »Ojoj, ojoj, spet si preveč govorila.«

Hvala za pogovor in srečno!

Po tonskem posnetku zapisali Tina Balažič in Anja Karafatska, 7. b

Krikov intervju

Vita Bokal, profesorica francoščine in španščine

Osebna izkaznica

Rojstni datum: 26. 4. 1978

Hrana: lazanja

Pijača: rdeče vino

Žival: mačka

Rastlina: vrtnica

Knjiga: Sto let samote Gabriela Garcie Marqueza

Film: Amelie

Družina: mož Beno, 3-letni sin Aljaž

Življenjski moto: Kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno. (Mali princ)

Ali so vas že kot otroka zanimali jeziki?

Ja, že v osnovni šoli sem se poleg angleščine fakultativno učila še nemščino.

Ste potovali v tujino in vas je jezilo, da se ne morete v trgovini, restavraciji ničesar zmeniti?

Ne, jeziki me niso zanimali zato, da bi se v tujini lažje znašla, ampak se mi zdi učenje tujega jezika poseben izziv.

Ali so na vas morda vplivale španske, mehiške, portugalske nadaljevanke?

Ne, takrat jih še ni bilo, ko sem se vpisala na fakulteto. Odločila sem se študirati francoščino, ker pa je bil obvezen še en predmet, sem izbrala španščino, ker je tudi romanski jezik, meni pa so romanski jeziki všeč.

Torej se v srednji šoli niste učili špansko. Kako pa potem to izgleda – priti na fakulteto brez znanja jezika, ki ga boš študiral?

Takrat še ni bilo velikega zanimanja za španščino. V prvem

letniku sta bili samo dve skupini. Ena je bila začetniška in smo imeli zelo intenziven pouk, šest ur na teden. Naslednje leto pa so nas združili. V 1. letniku smo npr. morali poslušati književnost v španščini. Ampak jaz nisem imela problemov, ker sem iz srednje šole znala francoščino, dve leti pa sem se učila tudi italijanščino. Nekateri pa so kar imeli težave, saj je bila španščina njihov prvi romanski jezik.

Nekateri pravijo, da so se tujega jezika naučili samo z gledanjem oz. poslušanjem dialogov iz filmov in nadaljevanek. Kaj pravite na to?

Mislim, da to res veliko pripomore k učenju in razumevanju. Je pa fino, če imaš ob vsem tem tudi kaj slovnične podlage. Idealno je seveda tako, kot se mi učimo. Kar dosti že znate.

Kakšno je vaše mnenje o učenju tujega jezika v polzavestnem stanju ali spanju?

Ja, sem slišala za take metode. Vendar mislim, da se na tak način jezika ne da naučiti.

Mogoče kot metoda utrjevanja, če že obiskuješ tečaj tujega jezika. Drugače pa ne. Če se želiš naučiti jezika, moraš spoznati njegov sistem.

Kdaj naj bi se po vašem mnenju otroci začeli učiti tuj jezik?

Čim prej, tem bolje. Mlajši otroci so bolj dovzetni za jezike.

Kakšna je bila vaša pot do profesorice?

Po končani gimnaziji v Škofji Loki sem se vpisala na filozofsko fakulteto, štiri leta študirala španščino in francoščino in iz obeh tudi diplomirala.

Ali se na to smer vpiše veliko študentov?

Španščina je vedno bolj popularna. Takrat, ko sem se jaz vpisala, sploh ni bilo omejitev vpisa, na francoščini pa je bila. V prvem letniku nas je bilo 70. Kako je zdaj, pa ne vem.

Kje se lahko zaposliš kot diplomant s tega področja?

V osnovnih in srednjih šolah, na zasebnih jezikovnih šolah – ampak to ni redna zaposlitev, ker si takrat ponavadi še stu-

Krikov intervju

dent. Vsaj jaz sem bila. Prevajala nisem, sem pa velikokrat tolmačila za podjetja. To je zelo zanimivo delo in posebna izkušnja. Je pa kar težko, ker naletiš na številne strokovne izraze iz različnih področij, ki jih še v slovenščini ne poznaš, kaj šele v tujem jeziku. Nimam pa specialne izobrazbe za tolmačenje.

Na katerih šolah učite?

Na vaši šoli in OŠ Naklo drugo leto, na OŠ Matije Čopa pa od letos.

Kakšni se vam zdimo učenci? Ali smo nadarjeni za jezike?

Mislim, da ste. Res moram pohvaliti vašo šolo, ker imam v vseh skupinah izredno motivirane učence in nimam nobenih problemov z disciplino v primerjavi z drugimi šolami. Imam veliko srečo, da se imela do sedaj same dobre skupine, čeprav se je francoščina sedaj skrčila, zaradi velikega zanimanja za španščino, seveda. Tega mi je žal, saj letos ni začetne skupine francoščine, na španščini sta pa kar dve. Kaže, da je španščina potegnila tudi nekatere, ki so bili na francoščini, čeprav francoska slovnica ni težja od španske. Mislim, da ima-

jo na to izbiro vpliv tudi že prej omenjene španske nadaljevanke, ki so na sporedu vsako popoldne. Če bi bile francoske, bi bila pa francoščina bolj popularna. Ampak mislim, da je bolje, če si izbereš jezik, ki te res zanima, ki se ga z veseljem učiš, kot pa tistega, za katerega doma pravijo, da je tako bolje. Tako nič ne odneseš od pouka.

S čim se ukvarjate v prostem času? Od kod prihajate oz. kje živite?

Prosti čas preživim z družino, rada berem in se sprehajam, pozimi drsam in smučam.

In še odgovor na drugo vprašanje: Živim v Škofji Loki, v Zmincu ob Poljanski Sori.

Hvala, da ste odgovarjali na naša vprašanja.

Po tonskem posnetku zapisala Nasja Starman, 9. č

Krikov intervju

Tomaž Smole, pripravnik, profesor zgodovine in sociologije

Osebna izkaznica

Rojstni datum: 23. 6. 1979

Družina: neporočen

Hrana: pica

Pijača: sveže stisnjena limonada

Barva: modra

Žival: delfin

Rastlina: palma

Knjiga: Štoparski vodnik po galaksiji

Življenjski moto: Carpe diem – Izkoristi vsak trenutek

Vzdevek: Tomsí (za prijatelje)

Zakaj ste se odločili za študij zgodovine?

Zgodovina me je zmeraj zanimala. Že v osnovni šoli sem za domače branje prebral knjigo Egipčan Sinuhe, ki ima 600 strani. Vendar sem se po gimnaziji vpisal na mikrobiologijo. Tudi to področje me je in me še zelo zanima. Po končanih dveh letnikih sem se zaradi bolezni moral prepisati. Edina opcija je bila zgodovina, zraven pa še sociologija.

Ali ste že čisto pravi učitelj?

Hm. Po zakonu, da. Drugače se moram pa še veliko naučiti.

Kaj pomeni biti učitelj pripravnik?

Pripravnništvo je pomemben korak na poti do samostojnega dela oz. poučevanja. Med pripravništvom sem dobil bogate izkušnje, ki bi jih drugače pridobival več let. Za to se moram zahvaliti predvsem svoji mentorici ge. Fabjan ter seveda celotnemu učiteljskemu zboru in vodstvu šole.

Katero zgodovinsko obdobje vam je najbolj všeč?

Težko vprašanje. Do fakultete sem imel najraje antiko, po njej pa sodobno oz. polpreteklo zgodovino. Razlog za ta obrat se skriva v mojem fakultetnem profesorju antike. Sedaj ponovno odkrivam zanimivosti tega starega obdobja.

Kako se pripravljate na pouk?

Odvisno, kateri razred imam na urniku.

Kaj v razredu najraje delate?

Razlagam zanimive »skrivnosti« zgodovine.

Kako se razumete z učenci?

Z učenci nikoli nisem imel problemov. Jaz se z njimi dobro razumem. Vprašanje je, kako se oni z mano.

Kako vam je všeč na naši šoli?

Enkratno.

Konec meseca nas zapuščate. Kaj boste počeli?

Ostajam v šolstvu. Postal bom »pravi« učitelj zgodovine v Grosupljem.

O vas smo zbrali kar nekaj anekdot. Ali jih boste dovolili objaviti?

Seveda.

Ali veste za vaš vzdevek, ki smo vam ga dali učenci?

Ne.

Ali ste že bili v Egiptu?

To ostajajo moje sanje.

Kaj pravite na prekletstvo mumij?

Tudi zgodovina je in mora biti skrivnostna in čarobna.

Krikov intervju

V katero državo najraje potujete? Zakaj?

Med zame bolj privlačnimi državami je Španija. Zelo rad pa zahajam v Francijo, kjer imam veliko prijateljev. Pa tudi jezik je neverjetno »hud«.

Ali boste kaj pogrešali našo šolo?

Seveda.

Kdo se vam je zdel največja faca?

Vsi so bili »zakon«.

Kako ste se razumeli z učitelji?

Z vsemi sem se razumel odlično.

Ali je ga. Fabjan stroga mentorica?

Ne, lahko bi bila bolj.

Kaj vse ste počeli poleg poučevanja?

Veliko stvari. Pomagal sem na šoli, vodil goste šole na izlete, bil sem mentor učencem, ki so tekmovali v Malih sivih celicah in še kaj bi se našlo.

Kateri razred vam je šel najbolj na živce?

Nobeden.

Ali ste imeli z računalniki veliko težav?

Bal sem se, da jih bo več.

Ali imate raje zgodovino ali etiko?

Vsekakor zgodovino.

Kakšno se vam zdi delo učitelja, lahko ali težko?

Odvisno od človeka. Mene je navduševalo in izpopolnjevalo.

Če bi kdo od nas želel postati učitelj, kaj bi mu svetovali?

Mora biti potrpežljiv in imeti veselje do dela z otroki. Nekaj najlepšega je, če nekoga naučiš in mu daš znanje, ki ga imaš ti. To je biti učitelj.

Hvala za vaše odgovore. Dvakrat smo se dogovorili za intervju, pa ga je obakrat preprečila »višja sila«. Tretjič ste morali odgovore napisati sami.

ANEKDOTE

Učitelj Tomaž je vprašal Tino, če je kakšna podobnost med današnjim predsednikom in egiptovskim faraonom. Pa se je oglasil Jaka: »Ja, mumificirajo ga.«

Vprašanje za Mateja se je glasilo: »Ali veš, kaj dela današnja vojska drugače kot egipčanska?«

Jaka kot iz topa: »V Talibanu se bori.«

Učitelj je vprašal Lenko, če pozna kakšno ljudstvo, ki se še danes seli. Pa se pri priči oglasi Pirnat: »Strojanovi.«

Učitelju je iz redovalnice padel list na tla, Drobnič ga je pobral in rekel: »Učitelj, spet vam je list padu. Dejte si ga nekam zataknt.«

Ravno smo ponavljali družbeno piramido v starodavnem Egiptu, nato pa smo narisali še piramido v šoli. Pa se je učitelj malo pohecal in rekel, da smo učenci, ker smo čisto spodaj, enakopravni kot sužnji v Egiptu. Jaka je spet začel nekaj komplicirati, zato ga je učitelj za spremembo končno nadrl. Haris je svetoval Jaku: »Naslednjič bod pa tih, suženj!«

G. Smole je vprašal Luka, kaj je delal faraon v Egiptu. Lukov odgovor je bil bliskovit: »Obdeloval je zemljo.«

Anekdote je zapisala Anja Vombergar, 7. b

Krikov intervju

Damijan Perne, župan MOK Kranj

Metka in Urška Sajovic iz 5. D razreda sta povabili na razgovor župana Damijana Perneta in ga spraševali o smeteh.

Ali je potrebno, da smeti sortiramo že doma in v šoli in zakaj?

Zavedati se moramo, da vsi mi odločamo o tem, koliko bomo s svojimi smetmi umazali okolje. Kot župan se trudim, da bi po odvozu smeti le-te čim bolj ločili in jih kar najbolj izkoristili. Vendar pa je ta postopek veliko težji in dražji, ko so smeti v napačnem košu. Z ločevanjem odpadkov vsi skupaj lahko poskrbimo, da naravo ohranimo čim bolj nedotaknjeno, in to je naša skupna odgovornost.

Kaj menite o divjih smetiščih? Kako vplivajo na naravo in na živa bitja?

Divja smetišča so posledica neodgovornega ravnanja ljudi. Z danes znanimi postopki se praktično vse smeti lahko predelajo in pomembno je, da vse odložimo oz. oddamo na primeren način. S tem, ko smeti odvržemo direktno v naravo, naredimo veliko škodo. Pomembno je, da smeti odložimo na ekološke otoke in jih oddamo v zbirne centre in da jih ločeno zbiramo že doma.

Kako lahko otroci pripomoremo k bolj odgovornemu ravnanju s smetmi?

Razmislite, koliko smeti sami vsak dan odvržete, in predvsem, kam jih daste. Vsak prebivalec jih sam »pridelal« danes približno 600 kilogramov na leto in za toliko smeti je tudi vsak med nami odgovoren. Veliko pa lahko naredite tudi z opozarjanjem svojih staršev.

Ali mislite, da je na voljo dovolj ekoloških otokov?

V zadnjih dveh letih smo v Kranju veliko sredstev namenili za postavitve ekoloških otokov in tudi v nadaljevanju jih bomo še postavili. Težko pa rečemo, da jih je dovolj. Vsak bi si želel imeti ekološki otok pred svojimi vrati, česar pa ne moremo zagotoviti. Zato pripravljamo tudi načrte, da bi vsem olajšali ločeno zbiranje odpadkov na domu.

Ali je Kranj čisto mesto?

V sodelovanju s komunalnim podjetjem se trudimo, da bi se vsak dan zbudili v čisto/očiščeno mesto, in večino dni, mislim, da nam to uspeva. Tudi tisti, ki čez leto organizirajo velike prireditve, so dolžni in se potrudijo pospraviti za obiskovalci do naslednjega jutra. Se pa včasih zgodi, da so ponoči na delu neznanci, ki se iz bog vedi kakšnih razlogov znesejo nad polnim smetnjakom in smeti raztrosijo po okolici. Tudi posledice takih izpadov skušamo čim prej pospraviti. Je pa res, da moramo vsak trenutek, ko držimo v rokah stvar, ki je za v smeti, pomisliti, da sodi v smetnjak in ne kar na tla.

Kako se je ravnavalo z odpadki, ko ste vi hodili v osnovno šolo?

Tako kot sedaj smo bili otroci že tedaj deležni opozorila starejših – staršev, učiteljev, da moramo odpadke odlagati v za to namenjene posode. Precej slabše kot danes je bilo tedaj urejeno odlaganje smeti na odlagališča, ni bilo ekoloških otokov, o ločevanju odpadkov pa smo govorili precej manj. Smo pa pridno zbirali papir in si prislužili kakšen dinar za izlet ali kaj podobnega. Tudi pomladanske čistilne akcije, še posebej po bregovih rek in potokov, so že iz sedemdesetih let prejšnjega stoletja, ko sem obiskoval osnovno šolo.

Tudi na naši šoli smo zbrali rekordnih 50.130 kg papirja

Anketa

Učenci novinarskega krožka smo naredili anketo o glasbi. Odgovarjali ste vsi učenci od 5. do 9. razreda, zanimalo pa nas je, katera je vaša najljubša pesem. Pred vami je lestvica najbolj priljubljenih in poslušanih komadov.

LESTVICA PREŠERNOVIH 10

1. Rebelde - RBD
2. Siddharta
3. Seka Aleksić
4. Rihanna
5. Blink 182
6. Iron Maiden
7. Britney Spears
8. Lado Bizovičar in Jurij Zrnec
9. Eminem
10. Fergie

V devetih razredih si prvo mesto delijo naslednji izvajalci:

SEKA ALEKSIĆ

LADO BIZOVIČAR IN JURIJ ZRNEC

IRON MADEN

V 8. razredih je na prvem mestu REBELDE z devetimi glasovi, drugo mesto zasedajo BLINK 182 z osmimi glasovi in na tretjem mestu se kar dobro drži SEKA ALEKSIĆ, ki je dobila kar 4 glasove.

Pri naših najmlajših glasovalcih pa je s presenetljivimi dvajsetimi glasovi zmagala skupina REBELDE, ki je do sedaj osvojila največ poslušalcev in ti so jim pridno podarjali glasove. Daleč za njimi trdno stoji SIDDHARTA, ki je s polovico glasov še vedno v precejšnji prednosti pred tretje uvrščenimi skupinami: SEAN PAUL, ČUKI IN DANIEL POWTER. Vsak izmed njih je dobil po 3 glasove.

Kaja Hegedič & Neža Majcen

Za vas smo izbrali uspešnico zmagovalne skupine.

RBD – SALVAME

Extranarte es mi necesidad
vivo en la desesperanza
desde que tu ya no vuelves mas

sobrevivo por pura ansiedad
con el nudo en la garganta
y esque no te dejo de pensar
poco a poco el corazon
va perdiendo la fe ... perdiendo la voz

salvame del olvido ... salvame de la soledad
salvame del hastio ... estoy hecha a tu voluntad
salvame del olvido ... salvame de la oscuridad
salvame del hastio ... o me dejes caer jamas

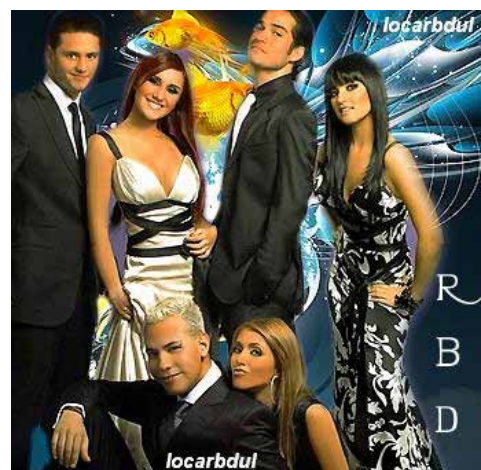
me propongo tanto continuar
pero amor es la palabra
que me cuesta a veces olvidar

sobrevivo por pura ansiedad ... con el nudo en la garganta
y esque no te dejo de pensar
poco a poco el corazon
va perdiendo la fe ... perdiendo la voz

salvame del olvido ... salvame de la soledad
salvame del hastio ... estoy hecha a tu voluntad
salvame del olvido ... salvame de la oscuridad
salvame del hastio ... no me dejes caer jamas

salvame del olvido ... salvame de la soledad
salvame del hastio ... estoy hecha a tu voluntad
salvame del olvido ... salvame de la oscuridad
salvame del hastio ... no me dejes caer jamas

salvame del olvido ...
salvame del hastio ...
salvame del olvido ...

S Krikom na pot

ISTANBUL

Istanbul, zgodovinsko Bizanc, pozneje Konstantinopol po Konstantinu Velikem je danes najbolj popularno turško mesto in kulturni ter finančni center. Mesto je razdeljeno na 25 provinc. Leži na Bosporski ožini in zajema naravno pristanišče, znano kot Zlati rog na severu države. Zgradili so ga na evropski in azijski strani Bosporja. Je edino mesto, ki se je kdajkoli raztezalo na dveh celinah.

V svoji dolgi zgodovini je bil Istanbul tudi glavno mesto rimskega, bizantinskega in otomanskega imperija.

Mesto je bilo izbrano za Evropsko prestolnico leta 2001. Njegove zgodovinske znamenitosti so bile dodane Unescovi svetovni dediščini leta 1985.

Jaz sem si Carigrad ogledala med jesenskimi počitnicami in tu je moje poročilo:

1. dan:

Po kratkem spancu smo si z zajtrkom nabrali novih moči in se odpravili na ogled egiptovske tržnice, tržnice z začimbami, od koder se širijo čudovite vonjave. Čili, poper, paprika, slaščice, čaji, mlinčki za poper... so samo stotinka stvari, ki bi jih našli tam.

Nadaljevali smo z džamijo Rustan Pashe. Slednji je bil mož Roksanine hčere. Roksana je bila ukrajinska sužnja, ki jo je kupil nek oficir in jo podaril sultanu v harem. Roksana se je s spletkami in prevarami zrinila med sultanove štiri žene. Sultanu je prva rodila moškega potomca, zato je, ko je le-ta prevzel prestol, postala sultana, najpomembnejša ženska v haremu.

Celo popoldne pa smo si vzeli za nakupe na največjem bazarju na svetu, z več kot 4000 malimi trgovnicami. Tam prodajajo preproge, zlatnino, svilene šale, obeske za srečo, vodne pipe... skratka vse, kar ti srce poželi.

Večerjali pa smo kebab. Meso ponavadi režejo kar v izložbi.

Zvečer smo se sprehodili po glavni ulici Ištiklar.

2. dan:

Sveže naspani in okrepcani smo se odpravili na ogled palače Dolmabahçe, ki je daleč najbolj razkošna palača sultanov. Zgrajena je bila v 19. stoletju. V njej sta na ogled najtežji kristalni lestenec, ki tehta 4,5 tone, in največja preproga ki meri 120 kvadratnih metrov. Tudi v haremu, ženskem delu je na ogled nekaj lepih kitajskih porcelanastih izdelkov in dragocenih predmetov, kot recimo prestol, na katerem so se s testi in

domačimi nalogami mučili mladi prestolonasledniki.

Hagia Sofia oziroma dolgo časa cerkev Sv. Modrosti, ki je bila v svojem času največja krščanska cerkev in so jo kasneje spremenili v mošejo, je danes spremenjena v muzej. V njej se nahaja tudi 'zlata kletka', v kateri je molil sultan, in prostor med dvema stebroma, v katerem je krščanske ceremonije opazoval kraljica Teodora.

Po kosilu smo z ladjico obkrožili Bospor. Ob obali se nahaja mnogo poletnih dvorcev in vikendov. Z morja smo si tudi ogledali Ataturov most in še dva druga, ki povezujeja en konec evropskega Istanbula z drugim, prav tako evropskim delom.

Ustavili smo se tudi v Aziji.

Za konec smo si v restavraciji privoščili tradicionalno večerjo.

3. dan:

Po ne prav nežnem prebujanju in zajtrku smo se odpravili v Topkapi palačo, ki je bila včasih rezidenca osmanskih sultanov, katerih potomci zdaj živijo v izgnanstvu. Večina jih je odšla v Francijo, Pariz. V Topkapiju so shranjene čudovite zbirke porcelana, draguljev, orožja in drugih dragocenosti, ki so pripadle osmanskem dvoru.

Naslednja postaja je bila Modra mošeja ali Plava džamija. Zgraditi jo je dal sultan Ahmed, ki je hotel imeti džamijo z zlatim minaretom. Besedi zlato in šest se v arabščini razlikujeta samo

z eno črko zato je arhitekt, ki je mislil, da bodo zlato pokradli, zgradil mošejo s šestimi minareti. Tistega časa je imela džamija v Meki največ minaretov – pet. Zato so slednji preprosto dozidali sva stolpa in se tako njen sloves ni spremenil v prah.

100 metrov od Plave džamije se nahajajo ostanki hipodroma oziroma trg, ki se danes imenuje Konjski trg.

Ko smo pešali do Yerebatan Saraya, podzemne cisterne, ki so jo v času obleganj uporabljali za zaloge z vodo, nas je ujel dež. Prodajalci dežnikov, ki so se tisti dan sprehajali po ulicah, so prišli na svoj račun. Istanbul je preživel 28 obleganj.

Zvečer smo obiskali nočni lokal Kervansaray, kjer so nas ob dobri večerji zabavale različne folklorne skupine – med njimi tudi Kozaki. Zaplesale so nam tudi štiri trebušne plesalke, med njimi tudi čarobna Asena, najboljša plesalka trebušnih plesov na svetu. Vse je še popestril pevec, s katerim smo zapeli Trzinko in nekatere angleške uspešnice.

Napoleon Bonaparte je rekel: 'Če bi bila Zemlja ena sama država, bi bil Istanbul njeno glavno mesto.'

To pove vse.

Neža Majcen, 8.c

S Krikom na pot

MED JESENSKIMI POČITNICAMI V SALZBURGU – PONEDELJEK, 29. 10. 2007

Ko sem se zjutraj zbudila, smo imeli že vse pripravljeno in hitro smo se odpeljali. Postanek smo naredili pri pekarni, kupili kruh in počakali prijatelje. Po avtocesti smo se odpeljali naprej in se še za nekaj minut ustavili na bencinski črpalki, a smo prav kmalu odpravili naprej. Bilo je veliko tunelov in dolgo smo se vozili, da smo prispeli v Salzburg. Nato smo parkirali in se odpravili na trg, kjer se je spreletavalo veliko golobov. Sprehodili smo se do katedrale, pred njo je sedel pevec s kitaro, v cerkvi pa so gorele majhne svečke, ki smo jih prižgali. Čez trg smo odšli do stavbe, za katero sem izvedela, da je postaja za vzpenjačo, ki nas je odpeljala do gradu na hribu. Tam smo si ogledali različne muzeje, v katerih smo videli, kako so živeli v preteklosti in kaj se je dogajalo. Ustavili smo se ob obzidju, od koder je bil lep razgled, nato pa se z vzpenjačo odpeljali nazaj v mesto. Po glavni ulici smo se odpravili do Mozartove hiše, v kateri je bil muzej iz Mozartovega življenja. Okrepčali smo se v kavarni, nato pa se sprehodili po drugi strani mesta in si ogledali čudovit park s tremi vodnjaki. Šli smo skozi obok iz bršljana in si ogledali kar nekaj znamenitosti, ob katerih so snemali film *Moje pesmi moje sanje*. Nato smo se vrnili do avtomobilov in se odpeljali domov.

Bernarda Štern, 5.a

KOROŠICA V JUTRANJIH BARVAH

Bil je petek. Pravi dan za izlet v hribe. Vsi sedmi razredi smo že čakali v vrsti za avtobus. Jutro je bilo jasno in hladno.

Kmalu smo se odpeljali. Ustavili smo se na postajališču v Podljubelju in se od tam napotili proti planini Korošica. Pot je bila strma in naporna, a smo jo vseeno zmogli prehoditi.

Ko smo bili že skoraj na vrhu, se nam nekaterim ni dalo iti po poti in smo ubrale bližnjico. Šle smo kar naravnost v breg, točno tam, kjer hodijo krave, tako da smo imele pot opremljeno z »markacijami«.

Na vrhu smo pojedli malico in malo poklepetali. Nazaj grede nas je spremljal tudi neki pes, ki nam je narekoval tempo.

Pot na Korošico mi je bila všeč zato, ker je minila tako hitro. Tudi razgled s Korošice je lep, saj se vidi daleč naokoli.

Anja Vomberger, 7. b

S KOLESI OKROG CERNIŠKEGA JEZERA

Bila je nedelja. S sosedi smo se odločili, da gremo skupaj na izlet k Cerkniškemu jezeru. Pripravili smo opremo in se odpeljali. Dan je bil vroč in soparen, ko smo se ustavili na parkirišču. Z avta smo sneli kolesa in si nadeli čelade. Ko smo bili vsi pripravljeni, smo se odpeljali. Nekaj časa smo se vozili drug za drugim po makadamu. Sedemletni Miha se je hotel malo povaziti z novim kolesom in nas je poskušal prehiteti. Pritisnil je na pedale, a takrat mu je krmilo ušlo iz rok in je padel. Padci so se ponavljali, tako da je bil na koncu že ves krvav in premočen od solz. Z njegovo mami sta se odpeljala nazaj do avtomobila, mi pa smo nadaljevali z vožnjo.

Pot se je vlekla, a je bila vseeno zabavna. Ko smo prišli nazaj, smo se napotili še do tiste lužice, ki je ostala od Cerkniškega jezera. Veliko ljudi se je kopalo, mi pa smo si samo namočili noge. Seveda so se Neža, Ana, Miha in Rok odločili, da je dan čisto prevroč in da se gredo tudi oni kopat. Jaz sem s starši posedela na obali in se nato odpravila proti avtomobilu. Ni se mi dalo iti naokrog, zato sem šla naravnost po vodi. Seveda se mi je ugrezalo in sem imela čevlje čisto

blatne, a to me ni motilo. Na živce pa je šlo moji mami, zato mi je rekla, naj grem iz vode in čevlje operem. In res sem to storila. Šla sem na breg in se sklonila, da bi oprala prvi čevljev. Takrat mi je spodrsnilo in sem zgrmela v vodo. Neža me je vprašala, zakaj sem si izbrala tak teren za kopanje, jaz pa se zanjo sploh nisem zmenila.

Ko smo bili vsi zbrani in oprani, smo se odpeljali domov. S sosedi smo pripravili piknik na njihovem vrtu in tako nadvse prijetno zaključili nedeljo.

Anja Vomberger, 7. b

LOGARSKA DOLINA

Lepe sončne sobote so v naši družini namenjene izletom. Medtem ko so starši, zlasti oče, navdušeni nad pohodi v slovenske gore, sva midva s sestro bolj ljubitelj izletov, na katerih se več vozimo in malo ali nič ne hodimo. Tako je ta dan prevladala zamisel, da bi obiskali Logarsko dolino in si ogledali znamenitosti v sami dolini ter na poti do nje.

Po zajtrku smo se usedli v avto in se odpeljali mimo Brda v

S Krikom na pot

Preddvor. V kraju sta dva gradova: grad Hrib je namenjen turizmu, v gradu Turn pa je Dom starejših občanov. Včasih je v tem gradu živela prva slovenska pesnica, pisateljica in skladateljica Jospina Urbančič Turnograjska. Poročila se je s politikom in zavednim Slovincem Lovrom Tomanom in zelo mlada umrla.

Pot smo nadaljevali po dolini reke Kokre, ki teče skozi najdaljšo slovensko vas z istim imenom. Vas se razprostira na desetih kilometrih, od Preddvora pa vse do Jezerskega. V njej ni veliko hiš, kmetije so redke, vendar imajo vse veliko posesti, večinoma gozdov. Ob cesti smo opazovali vojaške bunkerje, ostanek iz druge svetovne vojne, na katero spominja tudi spomenik žrtvam, ki stoji sredi vasi.

Kmalu smo se pripeljali na Jezersko, najprej na Spodnje, nato pa še na Zgornje. Če takoj na začetku Jezerskega pogledamo desno, vidimo rdečkasto steno Kočne, čez katero strmo pada slap Čedca, ki je najvišje ležeči slovenski slap. Na Jezerskem je znano nahajališče lehnjaka, ki ga uporabljajo za oblaganje stavb in stopnišč.

Zgornje Jezersko je najbolj znano po Planšarskem jezeru, ki je bilo zajezeno po 2. svetovni vojni in se na Spodnjem Jezerskem izliva v Kokro. Jezero je izhodišče mnogih priljubljenih planinskih poti – ena izmed najbolj poznanih je na Češko kočo.

Nato smo se z avtom odpeljali do mejnega prehoda Jezersko, ki pa po lanskem 21. decembru ni več to, kar je bil, saj so na meji ostale le še opazovalnice in krmilnice za živali, policistov in carinikov pa tam ni več. Spustili smo se v Avstrijo po zelo vijugasti cesti, ki bi nas pripeljala v Železno Kaplo, če ne bi prej zavili desno proti prehodu Pavličovo sedlo; preko njega smo se vrnili nazaj v Slovenijo. Prehod je odprt od aprila do novembra, cesta pa te pripelje naravnost v Logarsko dolino.

Nad kmetijo Žibovt, v okolici katere se nahaja cenjeni logarski apnenec, se nam je začel odpirati pogled na Matkov kot, Logarsko dolino in Robanov kot. Table ob cesti pa so nas opozarjale, da vstopamo v krajinski park. Nastal je iz želje krajanov, da bi prelepo naravo zaščitili pred onesnaževanjem. Izbrali so si geslo: Logarska dolina ni tu zato, da bi jo spreminjali, ampak da ona spremeni vas.

Najprej smo se zapeljali v Matkov kot. To je okrog 6 km dolga ledeniška dolina, ki je v zgornjem delu nekoliko širša, na južni strani jo zaključuje čez 2000 metrov visoka Mrzla gore, na zahodni strani pa so na položnejših sončnih pobočjih štiri samotne kmetije. Iz doline je vidno Matkovo okno – odprtina na vrhu grebena, skozi katero se vidi v Logarsko dolino. Vrnili smo se do vhoda v Logarsko dolino, kjer smo morali plačati vstopnino. Težko smo našli parkirni prostor, ker je bilo turistov ogromno.

Na turistični tabli smo prebrali, da je Logarska dolina ledeniško preoblikovana, da je največja v Kamniško-Savinjskih Alpah in da je ena najlepših alpskih dolin v Evropi. Ob robu doline so značilni pragovi, preko katerih padajo številni slapovi, dno doline pa prekrivajo gozdovi in travniki.

Zdaj se je začel tisti del izleta, ki je ljubši mojemu očetu; optali smo si namreč nahrbtnike in se peš odpravili proti Okrešlju, s pobočja katerega privre na dan ledeno mrzla Savinja in brzi proti slapu Rinka, nato pa ponikne in spet pride na dan v Logu, kjer je bilo včasih ledeniško jezero. Na drugi strani slapu je v steno vpet majhen gostinski objekt, ki se imenuje Orlovo gnez-

do. Na vrhu Okrešlja smo si pri koči malo odpočili in se nato vrnili v dolino.

Vožnjo smo nadaljevali še do Robanovega kota. To je okoli 4 km dolga stranska ledeniška dolina, ki jo obdajajo številni dvatisočaki, npr. Strelovec, Križevnik, Ojstrica in drugi. Dolina je dobila ime po kmetiji Roban ob robu doline; kmetija je bila vpisana v urbar že v 15. stoletju. To območje so zavarovali kot krajinski park že leta 1950, k čemur je veliko pripomogel takajšnji pisec Joža Vršnik.

Pot nas je vodila do Raduhe, strme in visoke gore nad Savinjo, med Lučami in Solčavo. Na njenem pobočju smo si ogledali Snežno jamo, ki je bila hkrati tudi naš glavni in končni cilj. Ogled jame je v vročem poletnem dnevu še bolj privlačen, kot bi bil sicer, saj je temperatura v jami zelo nizka.

Snežna jama je bila zaradi svoje lege dolgo skrita pred ljudmi, po naključju pa so jo odkrili pastirji domačini. Začeli so jo uporabljati kot hladilnico, saj je bil v notranjosti večni sneg, ki so ga poletli, ko je primanjkovalo vode, s koši nosili na površje in ga topili, s tako pridobljeno vodo pa napajali živino. Vendar pastirji niso vedeli, da se pod snežnim površjem skriva vhod v čudovito kraško podzemlje. Prvič so vstop v jamo zabeležili leta 1939, dokončno pa so njeno čudovito notranjost odkrili jamarji iz Prebolda šele v osemdesetih letih in jo uredili za turistični ogled. Snežna jama je edina tovrstna in najvišje ležeča jama v Sloveniji in hkrati med redkimi te vrste v Evropi. Znanstveniki predvidevajo, da je stara 10 – 12 milijonov let, torej je nastala dosti prej kot vse doslej poznane jame. Nastala naj bi nižje, kot je sedaj, in naj bi se kasneje dvignila skupaj z Alpami. Velike rove naj bi izdoblja reka, ki je včasih tekla skozi jamo.

Vstop v jamo je na 1500 metrih nadmorske višine, sredi starega gozda. Domačini pravijo, da je to Postojnska jama pod vrhom Raduhe. Odlikujejo jo mnogi kapniki in stebri, vendar je posebnost v tem, da je vse zaledenelo, saj je skozi jamo potoval ledenik, ki je močno spremenil njeno podobo. Ledena gmošta, debela okrog 12 metrov, je ohranjena samo v začetnem delu jame v Ledeni dvorani. To je jamo naredilo le še bolj posebno in lepšo od ostalih. Povedali so nam, da so ob raziskovanju jame našli dobro ohranjeno okostje jamskega medveda. Sicer pa pravijo, da je jama najlepša v spomladanskih

mesecih, ko stene v vhodnem delu prekriva srež, povsod, kjer kaplja s strova, pa lahko občudujemo čudovite kapnike.

Če se boste odločili za obisk Snežne jame, vam

svetujem, da to storite dobro oblečeni, saj je temperatura v notranjosti okrog nič stopinj. A se je resnično vredno potruditi, ker je jama prelepa.

Andrej Oman, 9. a

S Krikom na pot

ŠRI LANKA

Otok leži v Indijskem oceanu in ima obliko solze. Šri Lanka v singalščini pomeni Bleščeč otok. Bleščeč in dobrovoljen pa je tudi nasmeš domačina.

Levja skala

Že zgodaj zjutraj smo se odpravili na pot. Po nekajurni vožnji smo končno prispeli do vznožja mogočne skale. Sredi vrtov in jezer se nam je pokazala v svoji levji podobi, ki si ji jo naredi že dolgo nazaj. Včasih je bil na vrhu vladarjev dom, da je z mogočnih višav opazoval celotno naselje in užival v razgledu. Še preden smo se začeli vzpenjati, so k nam pritekli možje, ki so nam bili pripravljeni pomagati pri vzponu in nas varovati pred padci. Seveda so za to zahtevali plačilo. Ko smo se večine pomočnikov otesli, smo se podali na 1100 stopnic dolgo pot. Pomislila se, koliko napornega dela je bilo potrebno, da so na taki višini zgradili palačo za vladarja. Po nekajminutnem občudovanju razgleda in zbiralnikov vode smo se spustili do avtobusa, se otesli prodajalcev spominkov in se odpeljali naprej.

S slonjega hrbta

Po mučni vožnji z avtobusom smo se povzpeli na hrbte azijskih slonov, ki so bili poleg avtobusa naše edino prevozno sredstvo. Trije sloni, do zadnjega prostorčka natovorjeni z nami turisti, so se mi kar malo zasmilili. Po kratki hoji po cesti smo se podali v gosto poraslo džunglo. Tam smo začutili divjino otoka. Komaj smo se zavedli, že smo bili v vodi in slonja ušesa so navdušeno mahala po njej. Še več osvežilnega kopanja slonov pa smo doživeli v tamkajšnjem zavetišču za slone, kjer smo si ogledali kopanje 67 slonov. Bilo je zanimivo, še posebej pa me je presenetilo to, da so med potapljanjem in premetavanjem mladičev odrasli sloni samo stali do kolen v vodi in lenarili. Sloni, ki smo jih videvali skoraj vsak dan, pa so mi postajali čedalje bolj všeč.

Povsod samo čaj

Ovinkasta in slaba cesta je bila glavni krivec, da smo se skoraj pet ur vozili v hribovit predel Šri Lanke. Komaj pa smo stopili iz avtobusa in se malo bolj razgledali, pa smo pozabili na vse, tudi na naporno vožnjo. Kakorkoli smo pogledali, povsod so bili nasadi čajevca in ženske, ki so ga obirale. To počnejo dan

za dnem in ga na rami nosijo do tovarne. Za plačilo pa dobijo nekaj drobiža in pest riža, ki je tam zelo pomembna kulturna rastlina. V tovarni čaja smo poskusili nekaj njihovega pravega čaja, ki pa ni tak kot pri nas. Kasneje smo si podrobneje ogledali še faze proizvodnje, nato pa se odpravili v hotel, ki je bil včasih tudi tovarna čaja.

Peščena plaža in palme

Kalutara je majhna ribiška vasica, 42 km oddaljena od glavne mesta, kjer so še vedno glavna opravila spletnje vrvi iz kokosa in pletenje košar iz bambusa. Vas ima čudovite, dolge

peščene plaže, nad katerimi se sklanjajo kokosove palme. Človek bi mislil, da tam kar mrgoli turistov, vendar jih ni, saj turizem na otoku upada. Razlogov je več, eden pomembnejših pa so Tamilski tigri, militantna politična organizacija. V času našega obiska je prišlo do umora njihovega vodje, za kar so se seveda nameravali maščevati. Razpleta nismo doživeli, saj smo prej zapustili otok.

Potovanje po Šri Lanki mi je bilo zelo všeč, saj smo si uspeli ogledati vse pomembnejše turistične zanimivosti, poleg tega pa smo

marsikdaj prišli v stik z domačini in njihovo kulturo. Najbolj pa drži izjava turista, ki je potoval z nami: Šri Lanka je skoraj tako lepa kot Slovenija.

Nina Klemenčič, 9. č

LITVA

Za predstavitev Litve sem se odločila zaradi tega, ker me je navdušila narava, ki je tako drugačna kot pri nas. Goratega ali vsaj hribovitega sveta pri njih skoraj ni, vendar imajo druge lepote in zanimivosti. V Litvi sem bila s šolo, in sicer s projektom Comenius. Poleg mene so šli še Tajda, Jana, Tina, Primož in vodstvo šole. Naš projekt se je imenoval Our living environment: today, yesterday, tomorrow. Države, ki so bile poleg Slovenije udeleženke tega projekta, so bile Švedska, Nemčija, Nizozemska in seveda Litva. Projekt je trajal tri leta; prvo leto so učenci predstavljali življenje v svojem okolju v preteklosti, drugo leto v sedanjosti, tretje leto pa smo si predstavljali našo prihodnost. Na te teme smo vsako leto delali plakate, risbe, pisali spise ... Za nagrado pa smo se udeleženci odpravili na ogled ene države, ki je bila udeležena v projektu. Tako smo tretje leto prišli do Litve.

S Krikom na pot

Prvi zapleti

V ponedeljek, 21. maja 2007 sem se odpravila na brniško letališče, kjer so že bili zbrani učenci in učitelji. Veselila sem se svoje prve vožnje z letalom – samo še karte smo morali vzeti. Takrat pa se je zapletlo. Vsi učenci in učitelji so že imeli karte, ko pa sem prišla kot zadnja na vrsto jaz, na letalu ni bilo več prostega sedeža. Zaskrbelo me je, da bom ostala doma, toda pomočnica ravnatelja nama je uredila polet preko Dunaja (ostali so leteli preko Prage), nato pa naj bi se dobili v Rigi. Čeprav sva leteli po drugi poti, sva v Rigo prispeli prvi. Počakali sva ostale, nato pa smo se skupaj z avtobusom odpeljali v Šiauliai, kjer so nas že čakali naši gostitelji.

Težave z jeziki

Spoznala sem svojo gostiteljico Greto, ki mi je podarila sliko, ki jo je narisala sama. Takoj sem spoznala, da ji angleščina ne gre najbolje od ust. Vprašala me je, če znam rusko. Vprašanje me je malo presenetilo, saj sem mislila, da bom zopet jaz tista, ki slabše govori angleško. Rusko na žalost ne znam, vendar sva se kljub temu lahko sporazumevali. Odpravili sva se k njej domov, potem me je odpeljala še na krajši sprehod po okolici, nato pa sva odšli na zaslužen spanec.

Spoznavni večer

Drugi dan našega obiska smo imeli spoznavni večer. Videli smo litvanske plesalke, ki so nam pokazale, kako se pleše litvanski nacionalni ples. Spoznali smo tudi učence iz drugih držav, priredili pa so nam še nekaj družabnih iger. Na koncu smo poskusili tudi hrano in pijačo, ki je značilna za Litvo. Meni je v spominu najbolj ostala brezalkoholna pijača iz kvasa, ki je imela okus po pivu, in nekakšno pecivo, ki je izgledalo kot piramida.

Peščene sipine

Tretji dan našega obiska smo se odpravili v Nido. To je mesto, obdano s čudovitimi peščenimi sipinami, ki so dolge več kilometrov in jih ščiti Unesco. Res so nekaj posebnega, saj česa takega ne vidiš vsak dan. Pesek nas je prevzel in smo tekali po njem kot majhni otroci.

Ustavili smo se še v mestu Palanga, kjer smo prvič videli morje. To je najbolj turistično mesto litvanske obale. Imeli smo tudi nekaj časa za nakupe in lahko smo kupili spominke iz jantarja; to je okamenela smola, ki je značilna za Litvo.

Na tisoče križev

Zadnji dan pred odhodom domov smo si ogledali še eno najbolj zanimivih stvari v Litvi Goro križev. Na hribu, ki je visok okrog 200 metrov, vsepovsod stojijo ali ležijo križi. Okoli leta 1900 je bilo tam 155 križev, danes pa jih je menda okoli dvesto tisoč. Danes je Gora križev pomemben narodni simbol in tudi romarski kraj. Tradicionalno je, da mladoporočenci na hrib postavijo križ. To smo storili tudi udeleženci projekta. Kot zanimivost naj še povem, da je to eden redkih hribov, ki smo ga

videli v Litvi. Najvišja gora oz. hrib v Litvi pa je visok približno 400 metrov.

Sončno mesto

Naš zadnji »ogled« v Litvi je bil obisk Sončnega mesta, za kar se je pozneje izkazalo, da je trgovski center. Tu so nam končno dali nekaj časa, da smo nakupili, kar smo hoteli.

Poslovilna zabava

Zadnji dan pred odhodom so nam naši gostitelji pripšrvali poslovilno zabavo. Ogledali smo si nekaj glasbenih in plesnih točk, dobili smo majhne spominke, ni pa manjkalo niti zahval, objemov in solz.

Dan odhoda

Naslednje jutro smo vzeli našo prtljago in se odpravili pred šolo, kjer nas je že čakal avtobus. Sledili so še žalostni trenutki poslavljanja, nato pa smo se z avtobusom odpeljali na letališče v Rigi. Ker smo imeli še nekaj časa, smo si na kratko ogledali še glavno mesto Latvije.

Litva mi je bila všeč, tudi ljudje so bili zelo prijazni. Zagotovo pa se nas bodo Litvanci zapomnili po besedah: »Sorry, we are late again.« Ali po naše: »Oprostite, ker spet zamujamo.«

Sara Đerić, 9. a

Kultura

PESEM O KRALJU MATJAŽU

Kralj Matjaž ali Matija Korvin
bil Karantanije ponosni je sin,
pa ne samo sin, bil ponosni je kralj,
njegova dobrota bila znana je v dalj.

Nemočnih in revnih bil je zaščitnik,
skoval je za vse bleščeči zlatnik;
a v raj na zemlji so prihrumeli viharji,
saj so se proti kralju Matjažu združili nevoščljivi vladarji.

Najprej so milino prekinili Turki,
ko sultan z vso jezo zaukazal je vojski,
da kraljeva zaročenka Lenčica zala
do jutra mora biti v rokah vazala.

Kralj se na to, prepričan v pravico,
odpravi po svojo srčno kraljico;
rešena Lenčica pa je srečna zaobljubo dala,
da z veseljem kraljeva žena bo postala.

Nad deželo se spet zgrnejo temni oblaki
saj Avstrijci želijo v deželi Matjaža postali veljaki,
na polju kjer kralj nekoč bil je okronan,
se vodil je boj vojakov močan.

Ker bitka bila je za kralja pogubna,
zavihti se na svojega konja strumna,
z nekaj vojakov odjahal je stran,
ko Peca mu svoja je vrata odprla v bran.

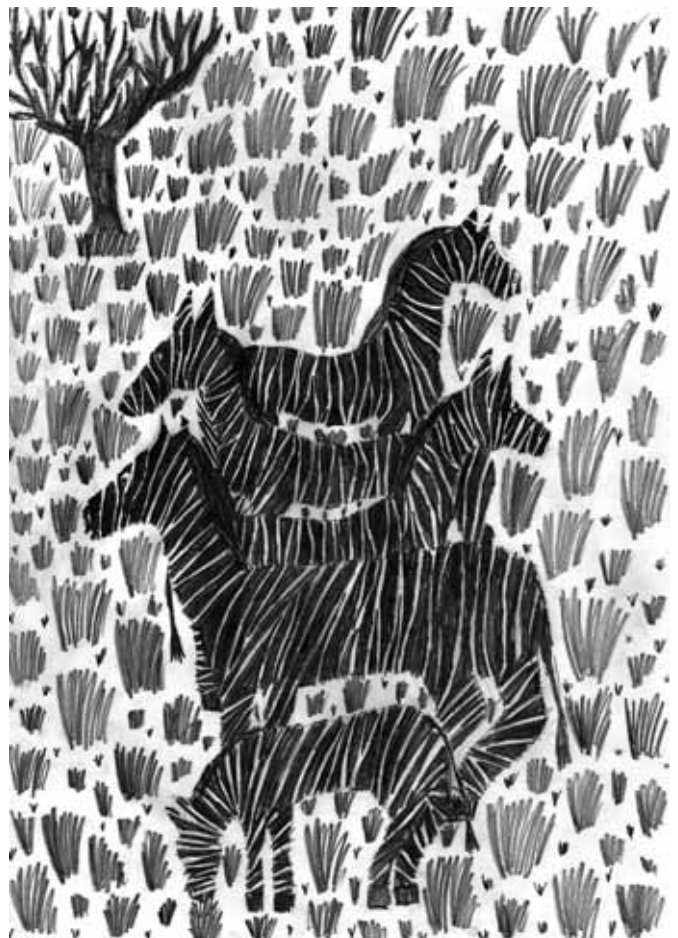
Ko gora skrbno zapre vrata svoje jame,
si kralj ob kamniti mizi utrujene oči pomane,
iz trdnega spanca zbudi se spet,
ko brada okrog kamnite mize ovije krogov devet.

Tina Begič, 7. c

HECNA OZIROMA NEPRAVA PESEM

Sem pesnica mlada
vesela debela
in malo navihana
veliko pišem v zvezek
in rišem na knjige
se rada zabavam
ob pesmih probavam
svojo brihtnost proslavljam
napišem in čakam
odziv mojih bralcev.

Vesna Čebular, 8. c

Matej Mohorič, 8. b

Kultura

USTVARJAMO HAIKUJE (5, 7, 5)

Trava zeleni,
Metka pesem žvižga si,
pomlad se zbudi.

Jan Sekne, 5. b

Ptica žvrgoli,
si prenočišča želi,
na žici zaspi.

Morski prašiček
si najema kvartirček,
postal bi gospod.

Moj mobi zvoni,
vedno glasneje zvoni.
Le kdo me želi?

Sudoku najdem,
ga poskušam rešiti,
ni enostavno.

Knjižico berem,
pesmico recitiram,
za svojo dušo.

Maja Tepina, 5. b

Ko sneži, me sneg
zbudi in razveseli
ter na mraz spodi.

Anja Klemenčič, 5. b

Ledeno stezo
so okrasili, da bi
bilo prijetno.

Domen Hudoletnjak, 5. b

Glej, glej, dež pada!
Saj imam dežnik, ha,ha!
Kaj mi more dež?

Alen Kočar, 5. b

Je svet kot bonbon,
je kot velik rdeč balon,
je človeški dom.

Danaja Relja, 5. b

Sonce prižiga
iskre dekletu v očeh,
na ustih nasmeh.

Sara Fačeti, 5. b

Vedno sama je,
na nas za vikend čaka,
saj kmalu mine.

Saša Kolar, 5. b

Vse se razbeži,
ko prišla je lisica,
saj je tatita.

Katjuša Mežek, 5. b

O narava ti
spet okolje zaživi
in vse žvrgoli.

Matic Mežek, 5. b

Ubijalski je
tisti, ki tepta listje
jeseni časa.

Rok Pahor, 5. b

Zima je prišla,
v snežinke vsa odeta,
nam mraz prinesla.

Nina Petač, 5. b

Jeseni listje
rumeni in rjavi,
pade in zaspi.

Anja Klemenčič, 5. b

Jesen je prišla,
listi padajo na tla,
srečna sem bila

Aleksandra Stanojevič, 5. b

Ptička, ptičica,
na drevo je sedala
in prepevala.

Anita Stojić, 5. b

Ptičice pojo,
sonček sije na zemljo,
meni je lepo.

Anže Masten, 5. b

Rožico imam,
na vrtu jo zalivam,
tako jo crkljam.

Žan Petek, 5. b

Črno je nebo.
Ko začne deževati,
rastejo gobe.

Sean Muzaferović, 5. b

Vodo rad imam,
njeno ime že poznam,
pijem jo vsak dan.
Nina Nardoni, 5. b

Zima je prišla,
pobelila smučišča
in sankališča.

Kristina Mahnič, 5. b

Za hišo snežak,
v roki metlica srši,
na glavi klobuk.

Nejc Merzel, 5. b

Kuža laja hov,
ker prišel je spet domov,
srečen in vesel.

Nina Kranjec, 5. b

Kultura

TEKMOVANJE ZA CANKARJEVO PRIZNANJE

Čeprav Cankarjevo tekmovanje poteka že več kot 40 let, nas je letos vprašanje, bo ali ne bo, mučilo vse dokler nismo izvedeli, da bo, le da bo potekalo malo drugače, kot smo vajeni. Pisali naj bi le razlagalni spis o knjigi Janje Vidmar Nimaš pojma. Zgodba pripoveduje o treh prijateljih po krvi, ki v otroštvu ves svoj čas preživijo skupaj, ko pa odrastejo, jih njihovi različni značaji ločijo. To zanimivo zgodbo smo brali in brali, o njej pa smo se pogovarjali na dodatnih urah, kjer smo jo še enkrat skupaj preleli in si iz nje izpisovali vse jezikovne zanimivosti ter povezave s sodobnim življenjem (naslove knjig, filmov, glasbenih skupin ...).

Tekmovanje pa se nam je bližalo kot vlak, ki ga ni mogoče ustaviti niti na postaji, da bi potniki vstopili. Na naš vlak se je sicer dalo skočiti, toda na vlaku so pristali le tisti, ki imajo smisel za razumevanje besedil, pisateljsko žilico in nenazadnje veliko oz. ogromne volje in samodiscipline, da so se bili pripravljeni resnično poglobiti v knjigo. Tem učencem iskreno čestitam, drugim pa v tolažbo povem, da se iz napak, ki jih delamo, da veliko naučiti in to ob prvi priložnosti vzeti sebi v prid.

Kaja Hegedič, 8. c

SREBRNA CANKARJEVA PRIZNANJA:

Neža Majcen, 8. c

Anže Božič, 8. b

Nina Klemenčič, 9. č

Šport

Že 40 let se naša šola imenuje po največjem slovenskem pesniku Francetu Prešernu, ki se je rodil 3. 12. 1800 v Vrbi na Gorenjskem in umrl 8. 12. 1849 v Kranju.

Ob izgradnji je bila šola največja v Sloveniji in imeli smo najbolj urejeno knjižnico v regiji. Skozi vsa ta leta smo pridno dobivali razna priznanja na različnih področjih in sodelovali v odmevnih mednarodnih projektih. Danes sodelujemo v naslednjih projektih: Legenda mojega kraja, Beremo z medvedkom, Otroci skladatelji, Tulipanov projekt, Machito, Comenius projekt, projekt MDM in projekt Naše okolje včeraj-danes-jutri.

Svoj del prispevamo tudi v projektu ŠKL, ki ga vodi ga. Mojca Škarabot, profesorica športne vzgoje na naši šoli.

V projektu ŠKL smo sodelovali že pri odbojki in košarki, letos pa igramo nogomet. V ženski ekipi nogometa igrajo: Nataša Babić, Anja Karafatska, Teja Petrović, Mirjana in Marjana Đaković, Vanja Maksimović, Živa Grah, Tanja Dragić in Nadja Obradović. Moško ekipi pa zasedajo: Gašper Mesec, Sead Miskić, Tim Hajšek, Ervin Jogić, Benjamin Grašič, Pero Kremenović, Mile Lasica, Mario Marijan in Semir Lemeš. Obe ekipi trenira Luka Štumbergar, za njih pa navija navijaška in plesna skupina Pinke, ki jo sestavljajo Anja Klemenčič, Aleksandra Stanojević, Živa Fabijan, Petra Čučnik, Laureta Shabani, Sadina Dautović, Merjem Bajrović, Maja Tepina, Sanja Dejanović, Marina Borković in njihova mentorica Ana Šušteršič.

Naši učenci se ukvarjajo še z golfom, badmintonom, športno in ritmično gimnastiko, namiznim hokejem, odbojko, rokometom, košarko in ostalimi športnimi dejavnostmi, ki niso v okviru šole.

Kaja Hegedič, 8. c

Šport

TESA PIVK, teniška igralka

Osebna izkaznica

Rojstni datum: 33. 4. 1995

Družina: oči Uroš, mami Tjaša, sestra Ališa

Hrana: škampi

Pijača: za-harmony

Barva: pink

Rastlina: trava in palma

Film: Pirati a Karibov

Žival: vse

Letni čas: poletje

Glasba: pop in rock, Green Day

Skupina: No Daut

Hobi: tenis

Šport: tenis, plavanje

Tenis velja za najtežjo igro z žogo. Kakšen se zdi tebi?

Tehnika je težka zaradi težkih udarcev. Udarec se je težko naučiti in izvajati.

Kdo in kdaj te je prvič pripeljal na teniško igrišče?

Oči, s tremi leti.

Ali si takoj začela trenirati?

Malo kasneje, s petimi leti.

Obstajajo loparji za tako majhne otroke?

Ja, taki čisto majhni.

Kako izgleda tvoj teniški dan?

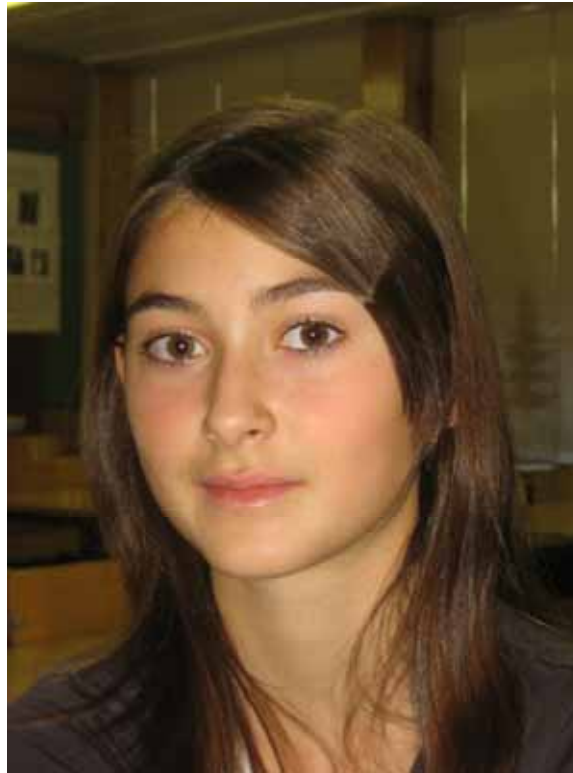
Je zelo naporen, a tudi zabaven. Ko pridem iz šole, grem na kondicijo – fitness, potem grem na trening na štadion in sem tu eno uro in pol. Sledi verouk, nato se vrnem domov, naredim domačo nalogo in se učim.

Je kakšen dan manj napore?

Ja, torek in četrtek, ko imam samo po en trening.

Imaš kakšen dan več treningov?

Ja, ob ponedeljkih in sredo ga imam že ob pol sedmih v dvorani.

Kdo so tvoji vzorniki?

Teniška igralka Rusinja Marija Šarapova in švicarski tenisač Rodger Federer.

Si dosti zdoma?

Ja, kar veliko potujemo, saj imamo turnirje v številnih državah.

Zvečer gremo s prijatelji ven in si ogledujemo tuja mesta.

Kje vse si že bila?

Na Malorci, v Nemčiji, Italiji, na Hrvaškem ...

Tvoje sošolke pravijo, da si dobro uvrščena. Pri odraslih igralcih poznamo lestvice, kako je pa pri vas?

Prej, ko sem bila v ligi do 12 let, sem bila peta v državi, sedaj, ko sem pa v kategoriji do 14 let, pa sem deseta v državi.

Si ti najmlajša v tej skupini?

Ja, sem. Ker sem tako dobra, imam še dve leti časa biti v tej skupini. Potem, ko bodo ostale tekmovalke zapustile skupino, upam, da se bom dvignila za kar precej mest.

Kakšni se ti zdijo trenerji?

Zabavni, niso preveč strogi, razen enega. Imam tudi osebnega trenerja, ki je zelo otročji, drugače pa dobro uči.

Kaj pomeni imeti osebnega trenerja?

Lansko leto sem bila v skupini, kjer smo imeli skupnega trenerja. Letos pa, ko sem predobro za mlajšo skupino in še premalo stara za starejšo, pa imam tudi osebnega trenerja.

Kaj se ti zdi boljše: to, da treniraš sama ali v skupini?

Sama.

Ampak potem se moraš bolj potruditi?

Ja.

Šport

To pomeni, da s trenerjem tudi igraš? Ali on prilagaja udarce tvojim?

Ja. Ne prilagaja. Igra tako, kot zna.

Ali greste tudi vi na kakšno večjo tekmo pobirat žogice?

Ja, potem pa dobimo tudi majico in hlače.

Si že kdaj bila na velikem, slavnem teniškem igrišču kot gledalka?

Bila sem v Parizu.

So tvoje ambicije tako visoke, da bi sama kot igralka zai-grala na teh igriščih?

So, ja. Trudila se bom še naprej in trenirala. Nekatere igralko v Španiji sploh ne hodijo v šolo, ampak samo trenirajo.

Kako tvoji starši gledajo na to, da želiš postati profesio-nalka?

Oči me podpira, ker je tudi sam igral tenis, pa tudi mami, ki nima službe in hodi z mano na turnirje.

Ali si že kdaj videla v živo kakšnega znanega igralca?

Že. Nadala, Rodgera, Williamsovi.

Ali imate na tekmovanjih kakšne posebne drese?

Ne, lahko sama izbiram. Na nekaterih turnirjih ne smemo imeti reklame. Oblečena sem v eni barvi in nosim krilce, včasih tudi hlače, ki so sedaj bolj moderne.

Ali si se na treningu že kdaj poškodovala?

Ja, dostikrat imam poškodbo gležnja, kolena, rame ali komol-ca.

Ali si »teniški komolec« želimela?

Ne, to je posledica slabe tehnike.

Kateri je tvoj najljubši udarec?

Hmmm ... bekend. To je udarec z obema rokama.

Prej si omenila, da dekleta tvoje starosti samo trenirajo in ne hodijo v šolo. Je konkurenca tudi zato tako huda?

Ja, imajo svojega trenerja in trenirajo cele dneve. Ko pa so starejše, jih dosti neha in nimajo ne šole ne uspeha v tenisu.

Ali si tudi ti želiš, da bi pustila šolo in se posvetila tenisu?

Pogovarjali smo se, da bi osnovno šolo še naredila, potem pa bi se preselili v Španijo za dve leti.

Kaj pa reče tvoja sestra na to?

Včasih je tudi ona trenirala, ampak ji kasneje ni bilo več všeč; sedaj igra samo za hobi.

In bi v tem primeru tudi ona odšla v Španijo?

Ja, obe se ravno zato učiva španščine, da bi se potem laže sporazumevali. A to so le trenutni načrti, nič še ni odločeno.

Ali imaš na tekmah kakšen talisman?

Ja, imam obesek, ki ga zmeraj nosim na tekmah.

Tesa, hvala za pogovor.

Po tonskem posnetku je zapisala Anja Vombergar, 7. b

Maja Tepina, 5.b

Šport

Številka: 1

BLAŽKA POKLIČ, karateistka

Osebna izkaznica

Astrološko znamenje: vodnar

Rojstni datum: 29. 1. 1996

Hrana: makaroni

Pijača: energetski napitki

Barva: črna

Letni čas: poletje

Šport: karate

Rastlina: kaktus

Žival: volk

Družina: starša, sestra Monika

Konjički: nakupovanje, kolesarjenje, tek

Film: Pepelkina zgodba

Glasba: Tokio Hotel, 50 cent.

Punce in karate, kako gre to dvoje skupaj?

Lepo. Nekateri mislijo, da smo punce prešibke za ta šport in da se ne znamo pretepati. Pa to ne drži.

Zakaj si se odločila za ta šport?

Ker so me še kot majhnega otroka zanimala borilne veščine, saj je bil tudi ati v mladosti karateist. Doma je imel svoj kimono in jaz sem ga zmeraj občudovala.

Pri katerem klubu treniraš?

Pri Karate klubu Triglav. To je najboljši klub v Sloveniji (pravim jaz)!

Kako potekajo treningi?

Treningi so na različnih šolah. Najprej imamo pol ure ogrevanja. Nato sledijo bodrbe ali pa kate (prikazovanje obrambe).

Kdaj so treningi in kdaj tekme?

Treningi so vsak dan zvečer, tekme pa večinoma ob vikendih.

Ali spremljaš tekme na TV? Za koga navijaš?

Za nikogar, ker tekem iz karateja ne prenašajo.

Kako je s poškodbami?

Pri karateju so najpogostejše poškodbe obraza. Možni pa so tudi zvini, izpahi in zlomi. Jaz doslej še nisem imela večjih poškodb, le enkrat težave z dihanjem. Sicer pa je na tekmah vedno prisotna zdravniška ekipa.

Ali trenirate posebej fantje in posebej punce?

Ne.

Ali te česa pomembnega nismo vprašali?

Mislim, da ne.

Spraševali sta Anja Vombergar in Iza Krامل, 7. b

Razvedrilo

HOROSKOP

Naš astrolog Kriekc je za vas napisal prav poseben horoskop. Preberite ga, mogoče se boste prepoznali ...

HEKER

SPLOŠNO:

V tem letu boš doživel/-a veliko stresa in veselja. Obrnil/-a boš veliko računalniških iger.

Nekatere boš pustil, ker jih nisi sposoben/-bna obrniti. Prenehaj/-a se boš učiti, ker boš srečal/-a nekoga, ki se bo s teboj zelo dobro razumel. Ne pričakuj preveč, ker je mogoče, da te bo prav to prizadelo.

LJUBEZEN:

Spoznal/-a boš osebo, s katero se boš ujel/-a. Zaradi te osebe boš končno pustil/-a igrice in šel/-šla ven na svež zrak. Kmalu te bo dal/-a na čevelj in boš zelo užaljen/-a. Šel/-šla boš nazaj do računalnika in igral/-a igrice.

ŠOLA:

Šola bo kot ponavadi. Vsak mesec boš dobil/-a vsaj dva cveka. Kot pravi stari verz:

Šola je nora,

šola je šit.

bolj si v njej,

bolj si zabit.

PIFLAR

SPLOŠNO:

Ker si priden fantek/punčka, težav s starši ne bo. V prihodnosti bo tvoj najljubši hobi pridobil na količini časa. Izgubil boš še tistega prijatelja, ki ga imaš (če ga imaš).

LJUBEZEN:

Dekle/fant, pred katerim naskrivaj častiš tla, po katerih hodi, te, verjemi, še vedno ne bo opazil/-a. Toda ne sekiraj se, posveti se »učenju«.

ŠOLA:

Moram te obvestiti, da ti v tem letu »žal« ne bo uspelo napisati diplomske naloge, zato raje poslušaj v šoli in pojdi na zrak. To je dobro za ostanek tvojih možganov.

FACA

SPLOŠNO:

Doma ne bodo odobraval tvojih poznih prihodov domov, zato raje malo potrpi in počakaj na počitnice.

LJUBEZEN:

Punce/fantje se ti bodo kot ponavadi metali pod noge. Čas se ti ne bo zdel primeren za iskanje pravega/prave, zato boš partnerje menjaval/-a kot spodnje hlače ;)

ŠOLA:

S svojimi zabavnimi izjavami boš pri sošolcih še bolj priljubljen, a za učitelje tega ne morem trditi. Raje pazi pri izjavah, ker se lahko mimogrede znajdeš pred tablo. Končni uspeh bo »zadovoljiv«.

BISTRE DOMISLICE, SPOČETE PRI ZEMLJEPISU

5. RAZRED

Veliki Močilnik je tisti, ki muči ljudi.

Pršut je tudi kitara.

7. razred

Okoli zemeljskega jedra je osončje.

Potočka zijalka leži na območju Olajšave.

Razdalje v vesolju merimo s sončnimi leti.

9. razred

Andy so gorstvo Južne Amerike.

Celinski led je led, ki se je prijel celine.

Favele so rakci.

Florida je hladna pokrajina Južne Amerike.

Inki so nekoč živeli na Finskem.

Hacienda je tropska rastlina.

Mestici so naselje z malo ljudi.

Polarna noč – tam sonce zaide enkrat na leto.

V parlamentu sedijo prestolonasledniki.

Svit Hafner, 8. c

Razvedrilo

ŠALE

NAJLEPŠI ČAS

Učitelj reče: »Jaz sem bolan. Kateri čas je to, Krikec?«

»Najlepši!« odgovori Krikec.

NAJPOGOSTEJŠI BESEDI

»No, Krikec, povej mi, kateri dve besedi učenci v šoli najpogosteje uporabljajo?«

»Ne vem.«

»Pravilno.«

PRETEKLI ČAS

Učiteljica slovenščine vpraša:

»Kateri čas je to, če rečem: Jaz sem simpatična?«

»Pretekli!« odgovori Krikec.

PREDLOG

Krikcu je v devetem razredu osnovne šole vse težje. Obupana mama se je posvetovala z razredničarko:

»Kaj naj storim? Kam naj se Krikec sploh vpiše po končani osnovni šoli?«

»Predlagam, da gre h gasilcem!« je rekla razredničarka.

»Zakaj pa tja?«

»Če bo pri njih tako dobro šprical, kot je šprical pouk, bo zagotovo dober gasilec.«

STAROST

»Koliko si bil star ob zadnjem rojstnem dnevu?« vpraša učiteljica Krikca.

»Sedem let.«

In koliko boš star ob naslednjem?«

»Devet let.«

»To pa ni mogoče! No, razmisli malo.«

»Mogoče je, mogoče. Danes imam osem let.«

POPRAVEK

Učiteljica je vprašala Krikca:

»Koliko je dva in dva?«

»Štiri!«

»Krikec, sedi! Pet!«

Krikec: »Aja! Ja ja, pet je!«

SKLANJATEV

Učiteljica reče Krikcu:

»Sklanjaj besedo golaž!«

»Golaž, golaža, golažu ...«

»Dobro!« ga prekine učiteljica. »Sedaj mi povej še orodnik: S kom ali s čim?«

»S kruhom!« je odgovoril Krikec.

SPREGLEDAN

Med poukom je mali Krikec prosil učiteljico, če gre lahko na stranišče. Učiteljica mu je dovolila. Kmalu pa se je vrnil v razred, moker od glave do pete.

»Kaj pa se ti je zgodilo?« ga je presenečeno vprašala učiteljica.

»Vse je bilo v redu, dokler ni v stranišče prišel ravnatelj in me spregledal.«

IZVOR ELEKTRIKE

»Od kod prihaja elektrika?« vpraša učitelj.

»Jaz vem!« se oglasi Krikec. »Iz pragozda!«

»Kako pa si prišel na to?«

»Včeraj, ko je zmanjkalo elektrike, je oče rekel: »Te opice so spet izklopile elektriko!«

Razvedrilo

PRIŠEPETAVANJE

Krikec v šoli ne zna odgovoriti na učiteljevo vprašanje.

Pepček mu zašepeta: »Učitelj je navadna prismoda!«

Učitelj je slišal šepetanje, ni pa razumel besed in je rekel:

»Ne prišepetavaj, saj bo sam prišel do spoznanja.«

PRAVE BESEDE

»No, Krikec, povej mi, kaj rečeš, ko v razred vstopi ravnatelj?« vpraša učiteljica.

»Dober dan!«

»In kaj rečeš, ko razred zapusti?«

»Hvala Bogu!«

UČITELJ

»Krikec, kako rečemo človeku, ki kar govori in govori, vendar ga nihče ne posluša in nikogar ne zanima, kaj ta človek govori?«

»Učitelj!«

OPRAVIČILO

»Dober dan, gospod profesor. Rad bi opravičil izostanek moje-ga sina od pouka. Danes ga ne bo v šolo.«

»Kdo pa kliče?«

»Moj oče.«

Šale je zbral Igor Borenovič, 7. c

Učiteljica vpraša Krikca: »Zakaj si pretepel Janezka?«

»Ker mi je pred tremi leti rekel, da sem nilski konj.«

Zakaj si ga pa šele včeraj pretepel?«

»Komaj včeraj sem videl, kakšna je ta žival.«

V šoli se učijo o naših prednikih. Učitelj vneto razlaga o Adamu in Evi, Krikec pa dvigne roko in pojasni: Moj oče pravi, da smo nastali iz opic.«

Učitelj pa: »Vaša družinska zgodovina me ne zanima.«

PROBLEM

»Zakaj ima naš Krikec pri matematiki cvek?« vpraša mama učiteljico.

»Zato,« odgovori učiteljica, »ker nižjih ocen nimamo.«

SRAM NAJ JO BO

Učiteljica pokliče Krikca pred tablo in mu naroči, naj nariše nekaj okroglega. Krikec nariše rit in učiteljica ga besna vrže iz razreda. Na hodniku Krikca sreča ravnatelj in ga vpraša: »Kaj pa ti delaš tukaj?«

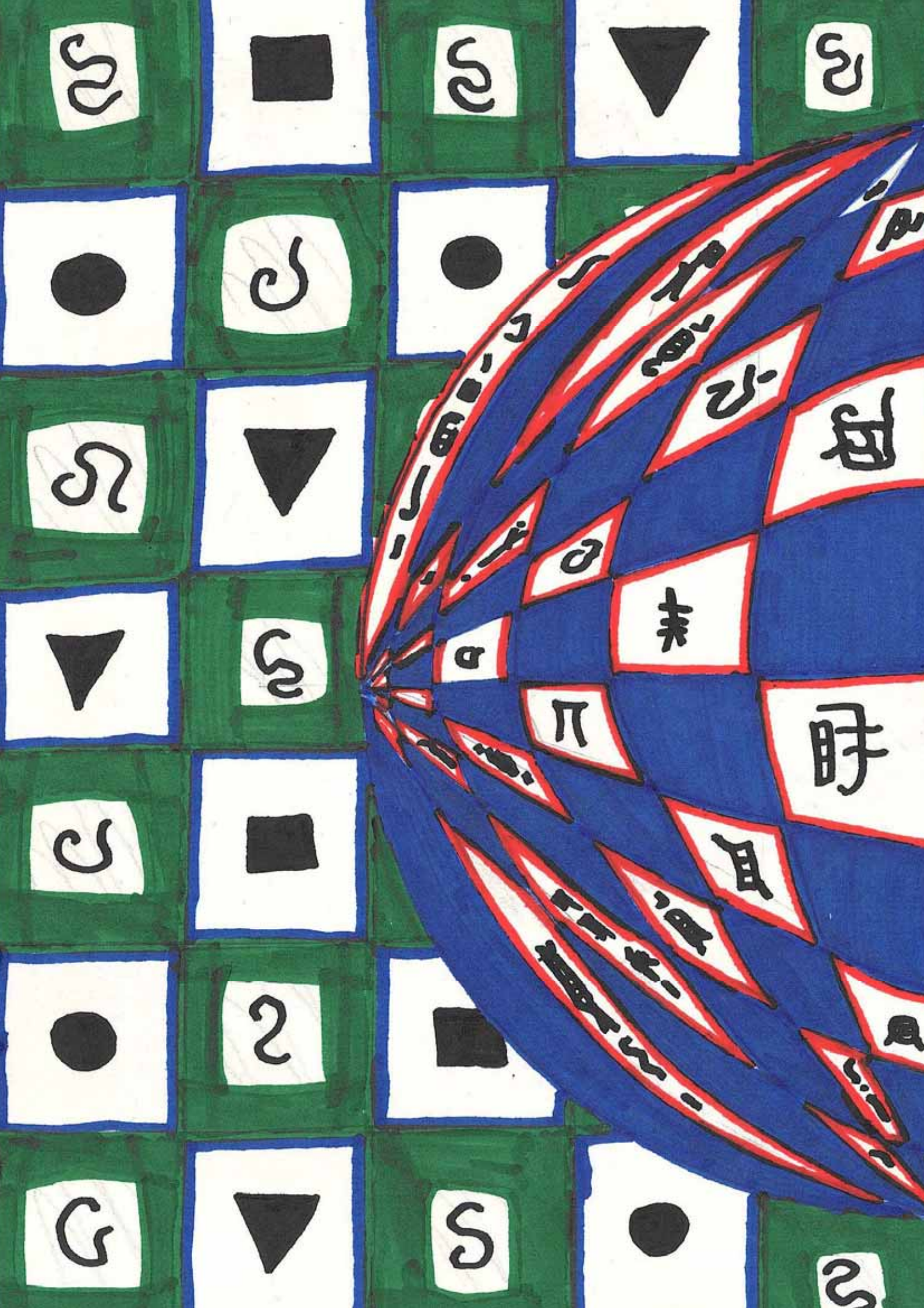
»Učiteljica me je vrgla iz razreda.«

»In kaj ona zdaj dela?«

»Poglejte, rit briše.«

Šale je zbrala Katja Krivec, 5. a

2

■

2

▼

2

●

2

●

2

▼

▼

2

2

■

●

2

■

2

▼

2

●

2

